

Zbraňová legislativa v České republice

Vojtěch Vetešník

Bakalářská práce
2023

Univerzita Tomáše Bati ve Zlíně
Fakulta logistiky a krizového řízení

Univerzita Tomáše Bati ve Zlíně
Fakulta logistiky a krizového řízení
Ústav ochrany obyvatelstva

Akademický rok: 2022/2023

ZADÁNÍ BAKALÁŘSKÉ PRÁCE

(projektu, uměleckého díla, uměleckého výkonu)

Jméno a příjmení: **Vojtěch Vetešník**
Osobní číslo: **L20262**
Studijní program: **B1032A020002 Ochrana obyvatelstva**
Forma studia: **Kombinovaná**
Téma práce: **Zbraňová legislativa v České republice**

Zásady pro vypracování

1. Vysvětlíte základní pojmy z oblasti zbraňové legislativy.
2. Popište historický vývoj zbraňové legislativy.
3. Porovnejte současnou právní úpravu zbraňové legislativy v České republice a na Slovensku.
4. Na základě dotazníkového šetření provedeného mezi střeleckou komunitou a komparace právní úpravy v České republice a na Slovensku provedte vlastní návrhy pro další vývoj právní úpravy v této oblasti v České republice.

Forma zpracování bakalářské práce: **tištěná/elektronická**

Seznam doporučené literatury:

1. JÁNOŠÍKOVÁ, Petra, KNOLL Vilém a RUNDOVÁ Alena. *Mezníky českých právních dějin*. 3., rozš. vyd. Plzeň: Vydavatelství a nakladatelství Aleš Čeněk, 2010. ISBN 978-80-7380-251-6.
2. JÁNOŠÍKOVÁ, Petra a KNOLL Vilém. *Ke kodifikaci městského práva v Čechách*. In: Tauchen, Jaromír. Soubor publikovaných příspěvků k historii soukromého práva. Ostrava: Key Publishing, 2010. ISBN 978-80-904522-3-7.
3. VOJÁČEK, Ladislav, SCHELLE Karel a KNOLL Vilém. *České právní dějiny*. 2., upr. vyd. Plzeň: Vydavatelství a nakladatelství Aleš Čeněk, 2010. ISBN 978-80-7380-257-8.

Další odborná literatura dle doporučení vedoucí bakalářské práce.

Vedoucí bakalářské práce: **JUDr. Radomíra Veselá, PhD. LL.M.**
Ústav environmentální bezpečnosti

Datum zadání bakalářské práce: **1. prosince 2022**
Termín odevzdání bakalářské práce: **5. května 2023**

L.S.

---

doc. Ing. Zuzana Tučková, Ph.D.
děkanka

---

prof. Ing. Dušan Vičar, CSc.
ředitel ústavu

PROHLÁŠENÍ AUTORA BAKALÁŘSKÉ PRÁCE

Beru na vědomí, že:

- bakalářská práce bude uložena v elektronické podobě v univerzitním informačním systému a dostupná k nahlédnutí;
- na moji bakalářskou práci se plně vztahuje zákon č. 121/2000 Sb. o právu autorském, o právech souvisejících s právem autorským a o změně některých zákonů (autorský zákon) ve znění pozdějších právních předpisů, zejm. § 35 odst. 3;
- podle § 60 odst. 1 autorského zákona má Univerzita Tomáše Bati ve Zlíně právo na uzavření licenční smlouvy o užití školního díla v rozsahu § 12 odst. 4 autorského zákona;
- podle § 60 odst. 2 a 3 autorského zákona mohu užít své dílo – bakalářskou práci nebo poskytnout licenci k jejímu využití jen s předchozím písemným souhlasem Univerzity Tomáše Bati ve Zlíně, která je oprávněna v takovém případě ode mne požadovat přiměřený příspěvek na úhradu nákladů, které byly Univerzitou Tomáše Bati ve Zlíně na vytvoření díla vynaloženy (až do jejich skutečné výše);
- pokud bylo k vypracování bakalářské práce využito softwaru poskytnutého Univerzitou Tomáše Bati ve Zlíně nebo jinými subjekty pouze ke studijním a výzkumným účelům (tj. k nekomerčnímu využití), nelze výsledky bakalářské práce využít ke komerčním účelům;
- pokud je výstupem bakalářské práce jakýkoliv softwarový produkt, považuji se za součást práce rovněž i zdrojové kódy, popř. soubory, ze kterých se projekt skládá. Neodevzdání této součásti může být důvodem k neobhájení práce.

Prohlašuji,

- že jsem na bakalářské práci pracoval samostatně a použitou literaturu jsem citoval. V případě publikace výsledků budu uveden jako spoluautor.
- že odevzdaná verze bakalářské práce a verze elektronická nahraná do IS/STAG jsou obsahově totožné.

V Uherském Hradišti, dne: 5. 5. 2023

Jméno a příjmení studenta: Vojtěch Vetešník

.....
podpis studenta

ABSTRAKT

Předmětem a cílem bakalářské práce je problematika právní úpravy držení střelných zbraní v České republice zaměřená především na rozbor současné právní úpravy podmínek pro vydávání zbrojních průkazů a nastavení dostatečně náročných kritérií pro držení střelných zbraní.

Teoretická část bakalářské práce bude nejprve definovat základní pojmy z oblasti držení, nošení a použití střelných zbraní, dále popíše vývoj zbraňové legislativy se zaměřením na současnou právní úpravu v České republice a současnou právní úpravu v této oblasti ve Slovenské republice.

V praktické části bude bakalářská práce vyhodnocovat současnou zbraňovou legislativu v České republice jednak na základě komparace právní úpravy v České republice a ve Slovenské republice, a dále na základě dotazníkového šetření provedeného mezi střeleckou komunitou. Z vyhodnocení dotazníkového šetření a provedené komparace právních úprav budou vyvozeny vlastní návrhy a doporučení k dalšímu vývoji zbraňové legislativy v České republice.

Klíčová slova: zbraň, právní normy, zbrojní průkaz, držení, nošení

ABSTRACT

The subject and goal of the bachelor's thesis is the issue of the legal regulation of the possession of firearms in the Czech Republic, focused mainly on the analysis of the current legal regulation of the conditions for issuing firearms licenses and the setting of sufficiently demanding criteria for the possession of firearms.

The theoretical part of the bachelor's thesis will first define the basic terms in the field of possession, carrying and use of firearms, then describe the development of firearms legislation with a focus on current legislation in the Czech Republic and current legislation in this area in the Slovak Republic.

In the practical part, the bachelor's thesis will evaluate the current weapons legislation in the Czech Republic based on a comparison of the legislation in the Czech Republic and the Slovak Republic, as well as on the basis of a questionnaire survey conducted among the

shooting community. From the evaluation of the questionnaire survey and the comparison of the legal regulations, own proposals and recommendations for the further development of weapons legislation in the Czech Republic will be derived.

Keywords: gun, juristical norms, gun license, possession of a weapon, carrying a weapon

PODĚKOVÁNÍ

Rád bych touto cestou poděkoval vedoucí své práce za pomoc a cenné rady. Dále patří poděkování všem, kteří mi s touto prací, jakkoliv pomohli.

Prohlašuji, že odevzdaná verze bakalářské/diplomové práce a verze elektronická nahraná do IS/STAG jsou totožné.

OBSAH

ÚVOD.....	10
I TEORETICKÁ ČÁST	11
1 ZÁKLADNÍ POJMY	12
2 HISTORICKÝ VÝVOJ PRÁVNÍCH ÚPRAV DRŽENÍ A NOŠENÍ ZBRANÍ NA ÚZEMÍ ČESKÝCH ZEMÍ.....	15
2.1 PRÁVNÍ NORMY DO ROKU 1852	15
2.1.1 Městské právo	15
2.1.2 Zemské právo	17
2.2 PRÁVNÍ NORMY MEZI LÉTY 1852-1918.....	20
2.2.1 Císařský patent číslo 223 ř. z., o ustanoveních týkajících se výroby, obchodu a držení zbraní a věcí muničních a nošení zbraní.....	21
2.3 PRÁVNÍ NORMY V LETECH 1918-1939.....	23
2.3.1 Právní úprava na území Slovenska a Podkarpatské Rusi.....	23
2.3.2 Zákon č. 81/1938 Sb. Z. a n, o zbraních a střelivu.....	23
2.4 PRÁVNÍ NORMY MEZI LÉTY 1939-1945.....	26
2.4.1 Nařízení ze dne 15. března 1939	26
2.4.2 Nařízení ze dne 1. srpna 1939	27
2.5 PRÁVNÍ NORMY MEZI LÉTY 1945-1948.....	27
2.6 PRÁVNÍ NORMY MEZI LÉTY 1948-1989.....	28
2.6.1 Zákon č. 162/1949 Sb., o zbraních a střelivu	28
2.6.2 Zákon č. 147/1983 Sb., o střelných zbraních a střelivu	29
2.7 PRÁVNÍ NORMY PO ROCE 1989	30
2.7.1 Zákon č. 288/1995 Sb.	31
3 SOUČASNÁ PRÁVNÍ ÚPRAVA V ČESKÉ REPUBLICE.....	32
3.1 ZÁKON Č. 119/2002 SB.	32
3.2 ZÁKON Č. 13/2021 SB.	35
3.3 ÚSTAVNÍ PRÁVO NA OBRANU ZBRANÍ.....	36
4 SOUČASNÁ PRÁVNÍ ÚPRAVA NA SLOVENSKU	37
4.1 ZÁKON Č. 190/2003 Z. z., ZÁKON O STRELNÝCH ZBRANIACH A STRELIVE A O ZMENE A DOPLNENÍ NIEKTORÝCH ZÁKONOV	37
4.2 § 26 Odstavec 2 zákona č. 300/2005 Z. z., Trestný zákon	38
II PRAKTICKÁ ČÁST.....	39
5 KOMPARACE PRÁVNÍCH ÚPRAV V ČESKÉ A SLOVENSKÉ REPUBLIC.....	40
6 POHLED STŘELECKÉ KOMUNITY NA SOUČASNOU PRÁVNÍ ÚPRAVU	42

7 DOPORUČENÍ K DALŠÍMU VÝVOJI ZBRAŇOVÉ LEGISLATIVY V ČESKÉ REPUBLICE	60
ZÁVĚR	62
SEZNAM POUŽITÉ LITERATURY.....	63
SEZNAM POUŽITÝCH SYMBOLŮ A ZKRATEK.....	67
SEZNAM OBRÁZKŮ	68
SEZNAM PŘÍLOH.....	69
PŘÍLOHA P I: DOTAZNÍK: PRŮZKUM SPOKOJENOSTI STŘELECKÉ KOMUNITY SE SOUČASNÝMI PRÁVNÍMI PŘEDPISY UPRAVUJÍCÍMI OBLAST NAKLÁDÁNÍ SE ZBRANĚMI A STŘELIVEM.....	70

ÚVOD

V posledních letech probíhaly debaty o změně právních norem upravujících nakládání se zbraněmi. Toto téma je veřejností často probírané a existují dva tábory, kdy jedna část občanů zastává právo na vlastnictví zbraní a druhá část zbraně zavrhuje a vidí v nich původce zločinu.

Pro autora práce je toto téma zajímavé zejména díky dvěma skutečnostem. Jednak díky své profesi profesionálního vojáka přichází do kontaktu se zbraněmi takřka denně, z druhé strany je držitelem zbrojního průkazu a majitelem několika zbraní. I díky tomu je v kontaktu s komunitou osob vlastnící zbraně. Práce tedy zkoumá pohled této komunity na současnou právní úpravu nakládání se zbraněmi. Témata, která jsou zde často diskutována, a návrhy pro změnu právních norem platných v současnosti tak práce porovnává s právními předpisy v historii naší země a s právní úpravou ve Slovenské republice.

Práce má za cíl přednést konkrétní návrhy pro budoucí vývoj zbraňových zákonů.

I. TEORETICKÁ ČÁST

1 ZÁKLADNÍ POJMY

V této kapitole budou vysvětleny základní pojmy dotýkající pravidel držení a nošení zbraní. Pochopení a znalost těchto pojmů jsou nezbytná k základnímu chápání zbraňové legislativy, a tudíž i k pochopení dalšího obsahu této bakalářské práce.

Do této kapitoly byly zvoleny pojmy, které se budou v celé bakalářské práci opakovat. Bude zde vysvětlen rozdíl mezi některými termíny, tak jak je v současné době chápe zákon číslo 119/2002, o zbraních a střelivu v platném znění.

Zbraň

Pojem zbraň nelze definovat pouze jednou definicí. V českém právním prostředí narážíme na dvoje chápání tohoto pojmu. Trestní zákoník definuje tento pojem jako cokoliv, co umožňuje učinit útok důraznějším. (Česká republika, 2009) Zákon o zbraních a střelivu oproti tomu definuje pojem jako střelné zbraně a střelivo do nich. (Česká republika, 2021; Česká republika, 2000; Česká republika, 2004) Pro účel této práce budeme vycházet ze zákona o zbraních a střelivu.

Dlouhá zbraň

Zákon o zbraních a střelivu chápe tento pojem jako zbraň, která nelze zařadit do skupiny krátkých zbraní, v praxi to tedy znamená, že hlaveň této zbraně je delší než 300 mm a její celková délka je delší než 600 mm. (Česká republika, 2021; Česká republika, 2000; Česká republika, 2004)

Krátká zbraň

Krátká zbraň je zbraň, jejíž délka nepřesahuje 600 mm a délka její hlavně nepřesahuje 300 mm. (Česká republika, 2021; Česká republika, 2000; Česká republika, 2004)

Samonabíjecí zbraň

Samonabíjecí zbraní rozumíme zbraň, která nabíjí další náboj do komory za pomoci předchozího výstřelu, pro opětovný výstřel je ovšem nutné znovu zmáčknout spoušť, zbraň tedy neumožňuje provést více výstřelů na jedno stisknutí spouště. (Česká republika, 2021; Česká republika, 2000; Česká republika, 2004)

Samočinná zbraň

Samočinná zbraň je zbraň, která nabíjí do komory další náboj za pomoci předchozího výstřelu a spoušť umožňuje provést více výstřelů na jedno zmáčknutí spouště. (Česká republika, 2021; Česká republika, 2000; Česká republika, 2004)

Opakovací zbraň

Zákon o zbraních a střelivu definuje tento pojem jako zbraň, u které je pro další nabití náboje do komory a napnutí bicího mechanismu třeba pohybu závěrem provedeného ručně nebo otočením válce revolveru provedeného taktéž střelcem. (Česká republika, 2021; Česká republika, 2000; Česká republika, 2004)

Zbrojní průkaz

Zbrojní průkaz je listinou, která opravňuje svého majitele k nabývání, držení a nošení zbraní. (Česká republika, 2021; Česká republika, 2000; Česká republika, 2004) Veškeré další podrobnosti o zbrojním průkazu jsou obsaženy v kapitole 3.1 této práce.

Průkaz zbraně

Zbraně kategorií A, A-I, B a C se musejí registrovat, průkaz zbraně pak slouží jejich majiteli jako doklad o provedené registraci. (LEX)

Střelivo

Střelecký slovník definuje střelivo jako „*Souhrnné označení nábojů, nábojek a střel do střelných zbraní.*“ (COLOSUS, 2018)

Skryté nošení

Ačkoliv pojem skryté nošení není zákonem o zbraních a střelivu nijak definován, mezi střelci je obecně chápán jako stav, kdy není zbraň nošena viditelně. Zbraň tedy musí být nošena tak, aby nebyla viditelná žádná její část. (Ministerstvo vnitra České republiky, 2021)

Střelná zbraň

Střelnou zbraní rozumíme zbraň, která vystřeluje střely, přičemž k tomu může využívat jakoukoliv energii. (Česká republika, 2021; Česká republika, 2000; Česká republika, 2004)

Palná zbraň

Palná zbraň je zbraň, která k vystřelení střely využívá náhlé uvolnění chemické energie. (Česká republika, 2021; Česká republika, 2000; Česká republika, 2004)

Držení zbraně

Držení je stav, kdy má osoba zbraň uvnitř budov se souhlasem jejich majitele nebo nájemce, nebo pokud ji má v pevné uzavíratelné schránce za účelem jejího přemístění. Zbraň se v tom případě musí ovšem přenášet nenabita. (Česká republika, 2021; Česká republika, 2000; Česká republika, 2004)

Nošení zbraně

Nošením zbraně se dle zákona o zbraních a střelivu rozumí stav, kdy má osoba zbraň u sebe a zároveň se nejedná o držení. V praxi to tedy znamená, že osoba má zbraň nabitou

náboji a nemá ji v pevné uzavíratelné schránce. Zbraň má tedy ona osoba připravenou k použití a přenáší ji například v pouzdře. (Česká republika, 2021; Česká republika, 2000; Česká republika, 2004)

Zákeřná zbraň

Zákeřnou zbraní rozumíme zbraň, které jsou vyrobeny tak, že lze utajit jejich účel, nebo jsou upraveny tak, aby způsobili při použití těžších zranění, popřípadě jsou vyrobeny tak, že nevypadají jako zbraň, ale jako jiný předmět. (Gawron, 2020)

Kategorie zbraní

Zákon o zbraních a střelivu dělí zbraně do pěti kategorií, a to do kategorií A, A-I, B, C, C-I a D. Další podrobnosti o tomto pojmu práce rozebírá v kapitole 3.1. (Česká republika, 2021; Česká republika, 2000; Česká republika, 2004)

2 HISTORICKÝ VÝVOJ PRÁVNÍCH ÚPRAV DRŽENÍ A NOŠENÍ ZBRANÍ NA ÚZEMÍ ČESKÝCH ZEMÍ

V této kapitole se práce bude věnovat zejména historickému vývoji právních norem upravujících držení a nošení zbraní. Znalost tohoto vývoje má za cíl čtenáři pomoci pochopit historický kontext, a tudíž i kořeny současné úpravy zbraňové legislativy.

Právní normy upravující držení a nošení zbraní se objevovaly již od dvanáctého století, kdy byly vydávány jak církví, tak světskou mocí. (Jánošíková, Knoll a Rundová, 2010)

2.1 Právní normy do roku 1852

Časové ohraničení rokem 1852 zde nebylo zvoleno náhodně, 24. října 1852 byl totiž vydán Císařský patent číslo 223/1852, který považujeme za první moderní zákon upravující námi zkoumanou problematiku. Do vydání této právní úpravy můžeme v oblasti zbraňové legislativy pozorovat silný právní partikularismus. Teno fenomén byl ostatně zejména ve středověku patrný ve většině oblastí práva. Šlechta se tak například řídila právem zemským a měšťané naopak právem městským, dále bylo uplatňováno právo kanonické a pozemkově vrchnostenské. (Jánošíková a Knoll, 2010)

2.1.1 Městské právo

V českých zemích se města řídila zejména právy, která jim určil jejich zakladatel. Ten tak mohl měštům přiřknout nejrůznější privilegia, například vydávat své právní předpisy nebo konat soudy. Případně mohl zakladatel města přiřadit městu privilegia nebo právní řád města jiného, již existujícího. I v městském právu tak vznikl značný partikularismus. Tento s postupem času působil větší a větší problémy, a tak vznikaly pokusy o jeho kodifikaci. V šestnáctém století tak vzniká takzvaný Koldínův zákoník (Práva městská království Českého), ten byl roku 1580 uznán za závazný, ve všech městech v Čechách byl ovšem přijat až roku 1610, na Moravu a do Slezska se ovšem šířil ještě v dalších letech. Tento zákoník pak platil až do roku 1803, kdy vešel v platnost Obecný zákoník občanský. (Tomek, 1891)

Díky výše popsanému se tak nemůžeme bavit o jakémsi jednotném právním rámci pro oblast zbraní a střeliva v celém městském právu. Tyto právní předpisy se v jednotlivých městech často lišily a my si v této práci tedy popíšeme pouze vybrané společné aspekty.

Pražské městské právo bylo v oblasti regulace držení a nošení zbraní poměrně striktní. Tomek tak například uvádí, že na území pražských obcí byl úplný zákaz nošení zbraní, a to z důvodu zachování veřejného pořádku. (Peš, 2020) Veškeré tyto regulace ovšem vzaly za své s příchodem husitských válek na naše území.

Brněnské právo bylo oproti tomu pražskému benevolentnější, toto povolovalo držení i nošení zbraně a případné použití na obranu sebe nebo i dalších osob. Nedovolovalo ovšem nošení kterékoliv zbraně. Například nošení dlouhé dýky sankcionovalo pokutou deseti grošů v případě všedního dne a v případě trhového dne pak pokutu čtyřiceti grošů. Pokud neměl viník dostatečný obnos k zaplacení pokuty, byla mu za trest probodnuta ruka. Při skrytém nošení této zbraně mu mohla být ruka dokonce useknuta. Brněnské městské právo dále zakazovalo použití zbraně k útoku nebo k jeho naznačení. Sankce za toto byly stejné jako za nošení dlouhé dýky. (Adamová a Soukup, 2010)

Od počátku šestnáctého století docházelo k postupnému zpřísnování předpisů pro nošení a držení zbraní. Ve Starém Městě pražském tak byl opět zaveden striktní zákaz, jehož porušení trestal rychtář uvržením do městské věznice na dobu tří dnů. Zde předpis reguloval již i palné zbraně, a to zákazem střelby z ručnic v ulicích. V Plzni bylo držení a nošení taktéž zakázáno. I zde na dodržování dohlížel rychtář a porušení se trestalo pokutou a odejmutím zbraně. Poměrně přísně se stavělo k této problematice i právo v Litoměřicích, Mladé Boleslavi nebo Náchodě. (Adamová a Soukup, 2010)

V díle Brikcího Kouřimského „Knihy práv městských“ z roku 1536, které mělo ambici stát se kodifikací městských práv je věnována značná pozornost oblasti regulace zbraní. Toto dílo se zde odráží od brněnského městského práva a dovoluje tak držení a nošení zbraní pro obranu. V případě nedovoleného použití počítá s peněžitým trestem, případně probodnutím ruky. Výjimku ovšem uděluje sedlákům, kdy tito při nedovoleném použití a nezaplacení pokuty o zbraň pouze přijdou. Pocestným a jiným osobám, jež městy pouze prochází pak zbraň ponechává v případě, že s ní nejednají v rozporu s veřejným pořádkem. (Adamová a Soukup, 2010)

Koldínova kodifikace se oproti tomu zbraním příliš nevěnuje a v řadě aspektů vychází z díla Brikcího Kouřimského. Koldínův zákoník tak můžeme spíše připodobnit k trestnímu právu, jak ho známe dnes. Z oblastí zbraní pak pojednává o případu neúmyslného zabití při lovu, kdy odlišuje dva případy. V případě, že by se toto stalo v místech, kde není předpokládán pohyb osob, trestá viníka pouze pokutou nebo jiným trestem, ne však trestem

smrti. Pokud by se ovšem čin stal v místech, kde lze předpokládat pohyb lidí, jako například u městských bran nebo na cestách, je k takovému zabití, byť neúmyslnému přihlíženo jako k vraždě. (Adamová a Soukup, 2010)

Od šestnáctého století se problematikou držení a nošení zbraní začalo čím dál více zabývat právo zemské, o kterém pojednává další oddíl této práce.

2.1.2 Zemské právo

Zemským právem se řídila zejména šlechta, dále pak upravovalo vztahy mezi jednotlivými státními institucemi. Vycházelo ze zvykového práva, usnesení sněmu a zemského soudu a ze zákonodárných aktů panovníka. V průběhu času byly snahy o jeho kodifikaci, stejně jako tomu bylo u práva městského. Z těchto kodifikací je třeba zmínit především *Maiestas Carolina*, tedy snahu o kodifikaci Karlem IV., který byl ovšem odmítnut. Dále pak Vladislavské zřízení zemské z roku 1500, které obsahovalo i Zřízení o ručnicích a Smlouvu o kovy, které budou více rozebrány dále v této práci. Doplnkem Vladislavského zřízení zemského byla dále Svatováclavská smlouva, na základě, které přijala Vladislavské zřízení zemské i města, která je do té doby odmítala kvůli tomu, že jim toto zřízení značně upřelo některá práva. Vladislavské zřízení zemské bylo ovšem v průběhu času, zejména v šestnáctém a sedmnáctém století několikrát upravováno.

Roku 1627 byl právní řád v Čechách změněn jako důsledek porážky stavovského povstání. Za rok na to tyto změny začaly platit i pro Moravu. Nový právní řád se v mnohém již podobal modernímu právnímu řádu.

2.1.2.1 Vladislavské zřízení zemské

Vladislavské zřízení zemské se původně problematikou držení, nošení a použití zbraní příliš nezabývalo. V původním znění pouze zakazovalo používání ručnic k myslivosti a zakazovalo provozování myslivosti sedlákům. K tomuto zákazu navíc vypsalo i zbraně, které by k tomuto mohli sedláci použít. Až v úpravě z roku 1510 zakázalo nošení ručnic dlouhých i krátkých. Dlouhé ručnice povolovalo pouze v případě obrany a pronásledování zločinců. (Adamová a Soukup, 2010)

2.1.2.2 Svatováclavská smlouva

Svatováclavská smlouva se již zbraněmi zabývá o něco více. Každému je tak zakázáno nosit ručnici ve městech, na vesnicích a na všech cestách a stanovuje, že každý, který

toto poruší, se stává podezřelým a pozbývá dalšího práva. Dovoluje ovšem vlastnictví ručnic a jejich držení doma pro případ války. (Malý, 1989)

2.1.2.3 Zřízení o ručnicích

Zřízení o ručnicích bylo přijato roku 1524 jako druhý dodatek Vladislavského zřízení zemského a jednalo se o první právní dokument, který se zabýval čistě zbraněmi. V mnohém vycházelo ze starších právních norem. V době jeho přijetí byly palné zbraně již značně rozšířeny a taktéž zneužívány, což dalo vzniknout tomuto právnímu dokumentu. Zřízení o ručnicích také reflektuje strach šlechty z rozšiřování palných zbraní mezi běžné lidi a z jejich možného zneužití v případě ozbrojených povstání. (Kreutz a Martinovský, 2007)

V historických pramenech se můžeme setkat s dvojitým členěním zřízení o ručnicích. Jedno nám udává, že se skládá z preambule a čtrnácti článků a druhé Zřízení o ručnicích člení na preambuli a dvaadvacet článků. (Adamová a Soukup, 2010)

Preambule definuje pojem ručnice a dále stanovuje jaké je možno uložit tresty za porušení čehokoliv, o čem pojednává zřízení o ručnicích. Provinilce je tak možno trestat pokutou, odnětím svobody a v krajních případech i trestem smrti. (Janišová, 2015)

Zřízení o ručnicích dále zakazuje nošení ručnic pod pokutou sto kop grošů. Tato pokuta by ovšem byla vyplacena k rukám toho, jež osobu s ručnicí viděla a nahlásila tuto skutečnost. (Janišová, 2015) Zde můžeme vidět zejména snahu o zapojení veřejnosti a zajištění lepší vymahatelnosti práva.

Zřízení o ručnicích pojednává například i o situaci, kdy bylo nošení ručnice poddanému nakázáno jeho pánem. V takovém případě měl pokutu uhradit pán. Pokud by ovšem ručnici svého pána nosil poddaný bez jeho vědomí, měl pokutu zaplatit sám. Pán se ovšem mohl rozhodnout, zda pokutu za svého poddaného zaplatí sám, či zda bude poddaný vydán do rukou osoby, která ho s ručnicí viděla. (Adamová a Soukup, 2010)

Pokud by byla palná zbraň použita k útoku, zde bylo jako útok počítáno i pouhé namíření ručnice, měl být viník trestán trestem smrti. Trestána byla i střelba bez úmyslu usmrtit druhou osobu, ne však hrdelním trestem. (Adamová a Soukup, 2010)

Pokud by jakákoliv osoba neměla na zaplacení pokuty a nenašel by se nikdo, kdo by za ní pokutu zaplatil, mělo jí být uloženo vězení po dobu alespoň půl roku. (Adamová a Soukup, 2010)

Ručnice bylo zakázáno držet osobám, které nebyly příslušníky kteréhokoliv stavu. (Adamová a Soukup, 2010)

Ručnice ovšem nebylo zakázáno vlastnit. Nošení bylo povoleno v případě pronásledování zločinců, v tomto případě musela mít při sobě taková osoba ovšem stvrzující dokument s pečeti svého pána. (Adamová a Soukup, 2010) Můžeme se tak bavit s trochou nadsázky o prvním předchůdci zbrojního pasu.

2.1.2.4 Moravské zemské právo

Moravské zemské právo neobsahovalo žádný komplexní dokument, který by upravoval pouze držení, nošení a použití zbraní tak, jak tomu bylo v případě Zřízení o ručnicích. Moravské zemské právo prošlo několika kodifikacemi, zejména v průběhu šestnáctého století. Stěžejními dokumenty byly Kniha Drnovská a Kniha Tovačovská a Zřízení markrabství Moravského o soudu zemském, tedy kodifikace z roku 1535.

2.1.2.5 Zřízení markrabství Moravského o soudu zemském

Ve Zřízení markrabství Moravského o soudu zemském je zakázáno nosit dlouhé i krátké ručnice pod pokutou padesáti kop grošů. Pokuta má být vyplacena k rukám osoby, která viníka usvědčila. Sedlákům je i zde zapovězeno vykonávat myslivost. (Adamová a Soukup, 2010) Zde vidíme značnou inspiraci ve Zřízení o ručnicích. Rozdílem oproti Zřízení o ručnicích je ovšem fakt, že majitel pozemku může na svém pozemku vykonávat myslivost, a to i prostřednictvím najmuté osoby. Tato musí být ovšem vybavena listem s potvrzením a pečeti od svého pána. (Adamová a Soukup, 2010)

Toto zřízení dále pojednává i o převozu a obchodování s ručnicemi. Ty měly být při převozu převáženy na vozech ve slámě a opatřeny zámkem. Bylo možné je dokonce vyvážet do jiných zemí. Osoba, jež si od obchodníka ručnici koupila ji měla na místě zbavit zámku a přenést taktéž ve slámě. (Adamová a Soukup, 2010)

Zřízení markrabství Moravského o soudu zemském prošlo roku 1562 úpravou, jejíž součástí bylo i přijetí článku O ručnice. Podle něj bylo zakázáno nosit palnou zbraň sedlákům, řemeslníkům a rybníkářům, kdežto rytířům, prelátům a pánům, při vykonávání úřadu, nošení ručnice nejen povoluje, ale uvádí, že je toto dokonce vítaná skutečnost. (Jireček, 1888)

2.1.2.6 *Kniha Drnovská*

Knihu Drnovskou můžeme v oblasti regulace zbraní chápat zejména jako pramen Zřízení markrabství Moravského o zemském soudu. Ačkoliv se palnými zbraněmi zabývala pouze okrajově, v ní uvedené předpisy byly dále rozvinuty ve Zřízení markrabství Moravského o zemském soudu. Tato kniha se zabývá zejména problematikou používání ručnic při výkonu myslivosti. (Adamová a Soukup, 2010)

2.1.2.7 *Obnovené zřízení zemské*

Jak bylo již uvedeno výše, roku 1627 došlo z důvodu porážky stavovského povstání ke změně právního řádu v českých zemích. Začalo tak platit Obnovené zřízení zemské. Ačkoliv toto vychází, jedná-li se o oblast držení a nošení palných zbraní, v mnohém z dřívějších právních předpisů, můžeme zde pozorovat určité změny. Bylo tak například nově povoleno nošení ručnic pánům a jejich služebníkům na cestách, a to pro účel zajištění ochrany. Nošení ručnic mohlo být povoleno i obchodníkům, ovšem pouze pokud měli potvrzení s pečeti svého pána. (Kalousek, 2009) Nosit ručnici bylo umožněno i při výkonu myslivosti na mysliveckém pozemku, pokud toto schválil vlastník pozemku. (Adamová a Soukup, 2010)

Pokud chtěli k výkonu své živnosti užívat ručnici měšťané, museli si zažádat purkmistry o vydání takzvaného listu věřícího. (Adamová a Soukup, 2010)

Ručnice mohly být dále užity proti zločincům a nepřátelům zemským nepřátelům. Po takovém použití jich ovšem bylo třeba opět bezpečně uložit. (Adamová a Soukup, 2010)

2.1.2.8 *Právní předpisy mezi roky 1628-1852*

V tomto období v Českých zemích již plně platil právní řád Habsburské monarchie. Mezi těmito roky ovšem nevyšel žádný zásadní právní dokument. Který by se regulací zbraní zabýval. Nové právní předpisy se věnovaly nejčastěji zneužívání veškerých zbraní pro pytláctví a pro narušování veřejného pořádku. (Vojáček, Schelle a Knoll, 2010)

2.2 Právní normy mezi léty 1852-1918

Tomuto období bezprostředně předcházela takzvaný revoluční rok 1848, na který habsburská monarchie zareagovala změnou právních předpisů. Nově bylo na všechny občany pohlíženo stejně, a to bez ohledu na příslušnost ke stavu. Pro oblast

zbraní byl tak vydán Císařský patent číslo 223 ř. z., o ustanoveních týkajících se výroby, obchodu a držení zbraní a věcí muničních a nošení zbraní z roku 1852, známější jako zbrojní patent. (Laštovka, 1936)

2.2.1 Císařský patent číslo 223 ř. z., o ustanoveních týkajících se výroby, obchodu a držení zbraní a věcí muničních a nošení zbraní

Tento dokument, jak je uvedeno výše, byl vydán roku 1852 a byl to první právní dokument na území habsburské monarchie, který pojednával komplexně o zbraních a munici, jejich držení, nošení, výrobě a prodeji. Jedná se o právní předpis poměrně moderní a pro území dnešní České republiky platil takřka sto let, a to až do roku 1949. Pro území Slovenska a Podkarpatské Rusi platily v době existence Československa právní normy původně platící pro oblast Uher. (Adamová a Soukup, 2010) O tomto bude více pojednávat kapitola 2.3 této práce.

Zbrojní patent se skládá celkem ze čtyřiceti devíti paragrafů, které je dále možné členit do pěti oblastí. První z nich upravuje výrobu zbraní, munice a obchodování s těmito artikly; druhá problematiku držení zbraní a munice, třetí je zaměřena na nošení zbraní; čtvrtá je věnována „ustanovením trestním“ a na konec byla zařazena „ustanovení obecná“. (Adamová a Soukup, 2010)

Dále je zajímavostí, že zbrojní patent, ačkoliv operuje s pojmy jako zbraň, držení a nošení zbraně, blíže tyto pojmy původně nedefinoval. Můžeme se v něm ovšem setkat s výčtem zakázaných zbraní, například zbraně skryté, které zůstaly zakázanými zbraněmi do dnešních dnů.

Držení zbraní bylo dle zbrojního patentu povoleno. Musely být ovšem splněny některé podmínky. Nesmělo se samozřejmě jednat o zbraň zakázanou, zde byla ovšem možnost udělení výjimky, a dále osoba nesměla držet zbraně v takovém množství, aby toto vzbuzovalo podezření. V tomto případě bylo ovšem možné tuto skutečnost ohlásit příslušnému úřadu, který rozhodnul o dalším postupu a dotyčné osobě byly zbraně buď ponechány a toto vlastnictví bylo legalizováno nebo úředně odňaty a prodány. Pokud osoba nadměrné vlastnictví ohlásila a úřad na toto nezareagoval, byla povinna buď část zbraní rozprodat nebo dále žádat o jejich ponechání. (Adamová a Soukup, 2010)

Nošení zbraně zbrojní patent dovoľoval, bylo ovšem nutné k tomuto zažádat o zbrojní pas. Pro jeho udělení byla vždy zkoumána nezávadnost žadatele. Pokud byl zbrojní pas udělen, mohly osoby zbraně nosit a mohlo s nimi nakládat i jejich služebnictvo, zde ve smyslu

péče o ně nebo například přinesení zbraně a střeliva svému pánu. Zbraně mohli dále nosit například osoby, které je potřebovaly k výkonu své profese a měly příslušné označení (stejnokroj), osoby, které na sobě mají místní oděv, ke kterému je zvyk zbraň nosit, osoby s oděvem, ke kterému je zvyk zbraň nosit (zde se jednalo například o finanční stráž, která k uniformě nosila šavli) nebo osoby docházející na střelnici v rámci střeleckého spolku. Je nutné dále dodat, že komukoliv mohlo být nošení zbraně úřadem individuálně odepřeno, i když byl příslušný k některé z těchto skupin. Samotné povolení k držení zbraně nedovolovalo její nošení a o toto bylo nutné požádat zvlášť, tuto skutečnost zbrojní patent mnohokrát připomíná. (Adamová a Soukup, 2010)

Zbrojní patent ve své další části pojednával i o protiprávním jednání páchaném se zbraněmi. Takové činy označoval jako přestupky a rozlišoval přestupky policejní a přestupky soudní. Přestupky policejní byly nejčastěji majetkového charakteru a byly řešeny institucemi veřejné správy, ne pouze policií, jak by mohl název evokovat. Přestupky soudní řešily vždy soudy. V praxi se o policejní přestupek jednalo pouze v případech nošení zbraně bez zbrojního pasu nebo nošení zbraně osobou, která u sebe nemá zbrojní pas a nemůže se jím tak na místě prokázat. Veškeré další přestupky byly přestupky soudní. Zbrojní patent pamatuje zejména na nedovolené držení a výrobu zbraní. Pokud byl se zbraní spáchán trestný čin, měl být tento trestán zejména podle trestního zákoníku, nálezy soudů v průběhu času ovšem ukazují, že takový čin lze trestat i podle zbrojního patentu. (Adamová a Soukup, 2010) Například pachatel ozbrojené loupeže, spáchané s nelegálně drženou zbraní, by tak byl za loupež trestán dle trestního zákoníku a za nelegální držení zbraně v souladu se zbrojním patentem. Zbrojní patent počítal se sankcí za spáchání policejního přestupku zejména s pokutou, případně propadnutím zbraně a s odnětím svobody v délce jednoho až tří dnů. V případě spáchání soudního přestupku měla být osoba trestána pokutou, propadnutím zbraně a vězením po dobu tří dnů až jednoho měsíce. Dále stanovoval tresty pro případ, že osoba držela neoprávněně zbraně ve velkém množství a stala se tak podezřelou z přípravy dalších činů. Sankce za toto byly vždy vyšší. V praxi se tak jednalo buď o vyšší pokutu nebo o delší pobyt ve vězení, a to v délce tří dnů až tří měsíců. Zbrojní patent taktéž označoval za trestné přenechání svého zbrojního pasu dalším osobám. Za toto měla být trestána jak osoba, která zbrojní pas přenechala, tak osoba, která si jej vzala. (Adamová a Soukup, 2010)

Pátá část zbrojního patentu, označená jako Ustanovení obecná, pojednává jednak o možnosti odebrat zbrojní pas, dále ukládá příslušným institucím povinnost dohlížet

na dodržování předpisů uvedených ve zbrojním patentu a v poslední řadě dává příslušným úřadům možnost odňat zbrojní pas osobám, vyžaduje-li toto zachování veřejného pořádku, například v případě možnosti povstání obyvatelstva. (Adamová a Soukup, 2010)

2.3 Právní normy v letech 1918-1939

Jak bylo řečeno v předchozím obsahu této práce, právní normy, upravující jakékoliv nakládání se zbraněmi a střelivem, v letech 1918-1939 v tehdejší Československu byly víceméně shodné se zbrojním patentem z roku 1852. Tato skutečnost dokládá, že tento předpis byl na svoji dobu velmi propracovaný a naprosto dostačující i v dalších mnoha letech. Na území dnešní České republiky platil zbrojní patent po celé toto období. Oblast Slovenska a Podkarpatské Rusi se ovšem řídila právem ze zaniklých Uher. Můžeme tak pozorovat zajímavý případ, kdy v jednom státě pro tuto oblast platily 2 různé právní úpravy.

Nálezy soudů na území Čech, Moravy a Slezska se v této práci blíže zabývat nebudeme, jelikož by toto daleko přesáhlo její rozsah. Níže se ovšem seznámíme s úpravou na Slovensku a v Podkarpatské Rusi a dále právní úpravou z roku 1938, která ovšem nenabyla účinnosti z důvodu tehdejší okupace Československa nacistickým Německem.

2.3.1 Právní úprava na území Slovenska a Podkarpatské Rusi

Zbrojní patent v Uherské části Rakousko-Uherska platil pouze do roku 1867. (Československá republika, 1938) Roku 1891 bylo nařízeno jednotlivým oblastem, aby zbraně regulovali svými vlastními nařízeními, km tomuto ovšem v praxi často nikdy nedošlo. Roku 1914 bylo poté na základě nařízení číslo 5476 zakázáno držení a nošení zbraní na celém území Uherska. Výjimku tvořily pouze osoby, u kterých držení a nošení zbraní vyžadovalo provádění jejich profese (například myslivci). Ostatní si museli zažádat o povolení držet zbraň vrchnost. Toto bylo ukládáno v případě sběratelských zbraní nebo střeleckým spolkům. Osoba, která o povolení žádala musela být dospělá, trestně bezúhonná, a i jinak spolehlivá. K nákupu a držení střeliva bylo třeba dalšího povolení, které mohlo být uděleno pouze osobě s povolením držet zbraň. (Československá republika, 1938)

2.3.2 Zákon č. 81/1938 Sb. Z. a n, o zbraních a střelivu

Jak bylo již zmíněno výše, na území prvorepublikového Československa se problematika zbraní a střeliva fakticky řídila podle dvou rozdílných právních úprav. Je tak na první

pohled zřejmé, že běžným občanům toto mohlo působit určité komplikace. Tuto skutečnost měl řešit zákon číslo 81/1938 Sb. Z. a n, o zbraních a střelivu. Ten byl přijat v dubnu roku 1938, ale kvůli rozdělení Československa a okupaci Čech, Moravy a Slezska později toho roku, nevešel nikdy v platnost. Potřeba tohoto zákona byla jednak dána již výše zmíněným rozkolem právních úprav v Čechách a na Slovensku a dále také postupně se zhoršující bezpečnostní situací, zejména problémy v Sudetech. (Adamová a Soukup, 2010)

Tento zákon se skládá ze čtyřiceti jedna paragrafů členěných do šesti hlav. Hlava první nese název Druhy zbraní a střeliva. Jak je již z jejího názvu patrné, tato část stanovuje, pro které zbraně je tento předpis závazný. Zajímavostí je, že nepojednává pouze o střelných, bodných, sečných a úderných zbraních, jak by to nejspíše každý čekal, ale i o chemických bojových látkách nebo výbušninách. Tato hlava dále definuje, co je zvlášť nebezpečnou zbraní a střelivem. (Československá Republika, 1946)

Druhá hlava, tedy Předpisy o zbraních a střelivu, s výjimkou zvláště nebezpečných zbraní, a zvláště nebezpečného střeliva, pojednává o držení, nošení, výrobě a dalšího nakládání se zbraněmi, jak je již z jejího názvu patrné, zabývá se zbraněmi a střelivem s výjimkou zvláště nebezpečného. Výrobcům, obchodníkům se zbraněmi a osobám živícím se opravováním zbraní ukládal tento zákon řadu povinností. Předně k této činnosti mělo být využito vždy stálých provozoven. K výrobě, opravám a obchodování se zbraněmi bylo třeba být osobou k tomu kompetentní dle tehdejšího živnostenského řádu. Obchodníci dále museli vést podrobné záznamy o tom kterou přesně zbraň komu prodali, tyto záznamy evidovat a na požádání je předložit okresnímu úřadu. (Československá Republika, 1946) K nabývání střelných zbraní a střeliva byl oprávněn občan s příslušným povolením, tedy zbrojním listem nebo zbrojním pasem. Držení zbraní bylo povoleno osobě starší 18 let, které byl vydán takzvaný zbrojní list. Tento list vždy obsahoval výčet zbraní, na které se vztahoval a měl platnost 5 let. Osoba oprávněná držet zbraň na základě vlastnictví zbrojního listu mohla tak prakticky mít zbraň pouze doma a na jiná místa ji mohla přenést pouze v případě její opravy nebo prodeje. K tomuto mohla tato osoba ovšem využít i další osoby, která byla starší 16 let. Při přenášeni musela být zbraň vždy ve stavu, aby nemohla být okamžitě použita. (Československá Republika, 1946) Je zajímavostí, že původně byl uvažován záměr, kdy by o zbrojní list mohli žádat občané již od šestnácti let, toto bylo ovšem později zamítnuto a věková hranice byla stanovena na již zmíněných osmáct let. (Adamová a Soukup, 2010) K nošení zbraně (jakékoliv, nejen střelné) bylo oproti tomu třeba vlastnit zbrojní pas. Ten jeho majiteli umožňoval nošení zbraně a střeliva v množství

pro osobní potřebu. Vydání zbrojního pasu mělo několik podmínek, žadatel musel být především starý nejméně osmnáct let, musel být bezúhonný a spolehlivý a musel prokázat, že zbraň potřebuje nosit. (Československá Republika, 1946)

Další hlava nesla název Předpisy o zvláště nebezpečných zbraních, a zvláště nebezpečném střelivu. Jak je již z názvu patrné, tato část zákona se zabývala zbraněmi a střelivem, které byly označeny jako zvlášť nebezpečné. O tom, jaké to byly pojednávala hlava první, respektive paragraf dva, jak již bylo zmíněno výše. Takovéto zbraně mohla držet svéprávná a plnoletá osoba na základě zbrojního listu. Byly zde ovšem jisté rozdíly oproti klasickým zbraním. Tento zbrojní list byl tak zpravidla vydáván pouze na tři roky, a to buď okresním úřadem nebo vojenským zemským úřadem (podle toho, zda se jednalo o zbraně vojenské). Zákon ovšem povoloval nošení takových zbraní, zde byla potřeba být držitelem zbrojního pasu pro zvlášť nebezpečné zbraně, vydaným taktéž okresním úřadem, případně vojenským zemským úřadem. Takový zbrojní pas byl vydáván opět na tři roky, jak tomu bylo i v případě zbrojního listu. (Adamová a Soukup, 2010)

Čtvrtá hlava tohoto zákonu se nazývá Výjimky a společná ustanovení. Tyto výjimky pojednávaly v paragrafech 19 až 25 o těchto konkrétních oblastech:

„a) pro stát, svazky územní samosprávy a držitele (vydržovatele) podniků důležitých pro obranu státu; b) pro diplomatické osoby a konsuly z povolání; c) pro vojenské osoby, příslušníky četnictva a členy policejních strážních sborů; d) pro jiné zaměstnance státu, státních podniků atd., zaměstnance svazků územní samosprávy a některé další osoby; e) pro prodej zbraní nebo střeliva osobám uvedeným v §§ 19 až 22 a pro jiný jejich převod na tyto osoby; f) pro střelivo brokové; g) pro historické zbraně.“ (Adamová a Soukup, 2010)

Pátá hlava, Ustanovení trestní, vymezuje přestupky proti tomuto zákonu, přičemž rozlišuje přestupky soudní, které projednával soud, a přestupky správní. Za spáchání soudního přestupku bylo možno uložit trest odnětí svobody až v délce šesti měsíců a pokutu ve výši dvaceti tisíc korun. Za spáchání správního přestupku mohl oproti tomu správní orgán uložit pokutu až do výše deseti tisíc korun, případně vězení po dobu čtyř týdnů. (Adamová a Soukup, 2010) Poslední hlava, tedy Ustanovení přechodná a závěrečná, nám pouze stanovují postup v určitých situacích (například případ, kdy by jakákoliv osoba držela zbraň, na kterou doposud nepotřebovala povolení, ale nově by bylo zapotřebí k jejímu držení), vymezuje poměr k do té doby platným předpisům, vysvětluje některé pojmy a tak dále. (Československá Republika, 1946)

2.4 Právní normy mezi léty 1939-1945

Roku 1939 došlo k rozpadu Československa, kdy se slovenská část oddělila a vyhlásila samostatný Slovenský stát, oblast Podkarpatské Rusi byla zabrána Maďarskem. Na území pomyslné oblasti dnešní České republiky (bez pohraničních oblastí, které byly roku 1938 anektovány Německem) byl vyhlášen Protektorát Čechy a Morava. Zde platilo právo předokupační, právní předpisy vydané protektorátními orgány a právo říšské. Pravomocí říšského protektora bylo navíc vydávání dekretů, které měnily ustanovení protektorátních orgánů. (Adamová a Soukup, 2010) Námi probírané oblasti se dotkla nejvíc právě tato nařízení, která si níže rozebereme. Platným právem na území Slovenského státu a Podkarpatské Rusi se v této práci blíže zabývat nebudeme.

2.4.1 Nařízení ze dne 15. března 1939

Ačkoliv byl Protektorát Čechy a Morava fakticky ustanoven až 16. března 1939, na základě Výnosu o Protektorátu Čechy a Morava ze dne 16. března 1939, tedy den po obsazení tohoto území německou armádou, oblast zbraní a střeliva byla natolik důležitá, že byla upravena nařízením již 15. března, tedy okamžitě po obsazení. (Adamová a Soukup, 2010) Z pohledu okupačních orgánů toto bylo naprosto pochopitelné, a to hlavně kvůli strachu z použití zbraní obyčejnými obyvateli v případě ozbrojeného odporu. Toto nařízení ovšem neupravovalo pouze držení zbraní, ale například i vlastnictví rozhlasových vysílačů nebo shromažďování.

Oblasti držení zbraní a munice se zabýval konkrétně článek 4, který stanovil následující: *„Všechny střelné zbraně (včetně munice), třaskaviny, dále všechny rozhlasové vysílače, které nejsou státním majetkem, musí se odevzdati starostům na stvrzenku, kteří je musí odevzdati nejbližšímu německému vojenskému úřadu.“* (Československá republika, 1946)

Z tohoto je patrné, že střelné zbraně musely odevzdat všechny osoby, jelikož se toto vztahovalo i na prodejce zbraní, nebylo nadále možno pořídit si legální cestou střelnou zbraň. Nařízení bylo ovšem ve spoustě ohledech nedopracované. Nestanovilo například lhůtu, do které měly být střelné zbraně odevzdány a ani sankce za porušení. K sankcím hovoří pouze tak, že porušení má být přísně trestáno, o konkrétním trestu ovšem neobsahuje nic. (Adamová a Soukup, 2010)

2.4.2 Nařízení ze dne 1, srpna 1939

Vzhledem k nepropracovanosti předchozího nařízení bylo o několik měsíců později přijato nařízení nové. I toto nařízení mělo ovšem za cíl vlastnictví zbraní civilním obyvatelstvem zásadně omezit. Tento předpis předně stanovoval, že veškeré palné, sečné a úderné zbraně měly být ve lhůtě dvou týdnů odevzdány na územně příslušný oberlandrat (správní obvod). Ačkoliv se okupační správa obávala zneužití zbraní, nemohla střelné zbraně vymýtit zcela. Tyto byly totiž nezbytné pro výkon řady profesí důležitých pro fungování společnosti. Proto bylo ustanoveno několik výjimek. Občané tak nemuseli odevzdat například lovecké zbraně, zbraně znehodnocené nebo muzejní a terčové zbraně do ráže 6 mm. Vlastníci těchto zbraní byli ale i tak omezeni. K držení lovecké zbraně bylo třeba zažádat o znovu vydání zbrojního pasu a dále vlastnictví honebního lístku. Držení takových zbraní ovšem nesmělo překročit počet pěti kusů a padesáti kusů munice, nařízení totiž stanovovalo, že od tohoto počtu se jedná o takzvané skladiště zbraní. V případě ostatních výjimek měl jejich vlastník nahlásit jejich počet, místo uložení, druh a ráži.

Toto nařízení dále stanovilo, že prohřešky proti němu lze trestat až trestem smrti.

(Peš, 2020)

2.5 Právní normy mezi léty 1945-1948

Konec druhé světové války znamenal pro prosazování práva poměrný chaos. Nikdo nevěděl, zda prosazovat právní normy předválečné, či z dob okupace. Tento problém měl vyřešit ústavní dekret prezidenta republiky y o obnovení právního pořádku č. 11 Úř. věst. čsl. ze dne 3. srpna 1944. Ten stanovil, že se je třeba řídit právními normami vydanými do 30. září 1938 a okupačním právem je možné se řídit pouze v případě, že tyto právní normy neodporují ústavě z roku 1920 a nejsou v rozporu s demokratickými zásady. (Adamová a Soukup, 2010) V praxi ovšem u řady právních norem nedokázal nikdo přesně říct, zda budou platné, či nikoliv. Pro oblast zbraní a střeliva tomu nebylo jinak. Tento chaos tak ukončil až zákon číslo 195/1946 Sb., o použitelnosti předpisů z doby nesvobody, který stanovil, že protektorátní zbraňové normy jsou v rozporu s ústavou a demokratickými zásadami. (Československá republika, 1949) Dále tak byla platnost legislativa předokupační, která byla více rozebrána v kapitole 2.3.

2.6 Právní normy mezi léty 1948-1989

Roku 1948 došlo v Československu ke státnímu převratu. Moci se chopila komunistická strana a politika se začala orientovat na východ. I společnost měla fungovat dle vzoru Sovětského svazu, bylo tak třeba přepracovat i náš právní systém. Z toho důvodu proběhla takzvaná právní dvoutletka, kdy měly být platné právní normy přepracovány. (Adamová a Soukup, 2010)

2.6.1 Zákon č. 162/1949 Sb., o zbraních a střelivu

Toto období přineslo i pro obsah této práce podstatný zákon č. 162/1949 Sb., o zbraních a střelivu. Na něm můžeme pozorovat zajímavý děj jakési postupné proměny starých právních norem, vycházejících ze zbrojního patentu, do moderních právních norem. Tento zákon se tak v řadě ohledů velmi podobá současné právní úpravě. Zákon se skládá z dvaceti šesti paragrafů rozdělených do sedmi oblastí. Tyto oblasti si nyní stručně charakterizujeme. Část první-Předpisy o zbraních a střelivu s výjimkou vojenských a nedovolených zbraní (střeliva) se zabývá výrobou, obchodem a opravami zbraní, kdy stanovuje, že tyto činnosti smí provádět jen osoby s patřičnými povoleními ve stálých provozovnách. Dále se zabývá držením a nošením zbraně, kdy je k tomuto oprávněna osoba starší osmnácti let po získání příslušného povolení (zbrojní list pro držení a zbrojní pas pro nošení). Taková osoba musela být důvěryhodná a pro vydání zbrojního pasu musela navíc prokázat potřebu nosit zbraň. Zákon již ovšem neuvádí možné důvody. (Československá socialistická republika, 1983) Část druhá-Předpisy o nedovolených zbraních a nedovoleném střelivu stanovuje výčet zakázaných zbraní a střeliva. Byly to především zbraně skryté nebo upravené pro způsobení většího ranivého účinku. Zakázané střelivo bylo například výbušné. (Československá socialistická republika, 1983) Část třetí-Předpisy o vojenských zbraních a vojenském střelivu byla svou strukturou velmi podobná části první. Pojednává o stejných situacích, rozdíl byl pouze ve zbraní, kdy se jednalo o vojenskou zbraň (tato část definuje vojenskou zbraň). Podmínky byly stejné jako v části první, ovšem na vydání příslušných povolení spolupracovala vojenská správa s okresním národním výborem. (Československá socialistická republika, 1983) Část čtvrtá Ustanovuje výčet výjimek. Říká nám, že tento zákon se nevztahuje na vojáky při výkonu služebních povinností a příslušníky Sboru národní bezpečnosti ve službě. (Československá socialistická republika, 1983) Část pátá nese název Společná ustanovení a mimo jiné stanovuje, že se tento zákon vztahuje i na součásti zbraně, které jsou třeba k její funkčnosti.

Dále nám říká, že povolení k držení nebo nošení je možné kdykoliv odejmout, a to zejména v případech, kdy by vzniklo podezření, že zbraň bude zneužita. Dále bylo stanoveno, že místo výroby, oprav nebo uložení zbraní může být kdykoliv zkontrolováno. (Československá socialistická republika, 1983) Část šestá-Ustanovení trestní rozlišuje, co jsou trestné činy a co správní přestupky. Trestným činem byla nedovolená výroba a obchod se zbraněmi, přestupkem pak nedovolené držení zbraně nebo výroba nedovolené zbraně. Případně nedovolená úprava zbraně. Trestné činy se trestaly pokutou ve výši od 1 000 Kčs do 100 000 Kč nebo vězením od tří měsíců do tří let. Přestupky se trestaly vězením do jednoho roku nebo pokutou do 50 000 Kč. (Československá socialistická republika, 1983) Část sedmá Ustanovení přechodná a závěrečná se zabývá prováděním tohoto zákona a vymezuje, které předpisy se tímto zákonem ruší. (Československá socialistická republika, 1983)

2.6.2 Zákon č. 147/1983 Sb., o střelných zbraních a střelivu

Tento zákon se skládá celkem ze šedesáti pěti paragrafů, přičemž šedesát tři je začleněno do šesti částí a dva jsou samostatné. Zákon číslo 147/1983 nabyl účinnosti k 1. dubnu roku 1984 a platil i po sametové revoluci, a to konkrétně do roku 1996. (Česká republika, 1990)

„První část se zabývá rozdělením zbraní do kategorií a dále tyto kategorie definuje a blíže popisuje. Bylo tak stanoveno celkem sedm kategorií. Zbraně v těchto kategoriích bylo třeba evidovat, a i k jejich vlastnictví bylo třeba žádat o povolení. V tomto zákoně můžeme pozorovat snahu o mnohem striktnější přístup k rozšiřování zbraní mezi obyčejné občany. Žádat o povolení a evidovat se tak měly například i startovací pistole. §3 dále stanovuje, že je třeba dbát zvýšené opatrnosti při zacházení se zbraněmi a okamžitě hlásit jejich odcizení, zneužití nebo ztrátu. (Česká republika, 1990) Ač je toto v případě například kulové zbraně zcela logické a pochopitelné, v případě ztráty již zmíněné startovací nebo poplašné pistole je to z dnešního pohledu přinejmenším úsměvné. Předchozí právní úprava, byť vypracovaná na samém počátku komunistické vlády, přímo neobsahovala žádné ideologické prvky. Oproti tomuto nová právní úprava hned v §1 říká, že „*Účelem zákona je stanovit podmínky pro držení a nošení zbraní a střeliva, zacházení s nimi a pro nabývání vlastnictví k nim tak, aby jich nemohlo být zneužito proti socialistickému společenskému a státnímu zřízení, proti životu a zdraví občanů, jakož i proti majetku a veřejnému pořádku*“. (Česká republika, 1990)

Druhá část zákona upravovala vystavování zbraní a vlastnictví zbraní kulturními organizacemi. Zákon zde stanovuje, že zbraně historické nepodléhají povolovacímu procesu, při vystavování zbraní schopných střelby bylo ovšem třeba žádat o povolení okresní správu Sboru národní bezpečnosti. (Česká republika, 1990) Třetí část se zabývá střelivem. Stanovuje, že střelivo může nabývat pouze osoba, která je držitelem zbrojního průkazu nebo loveckého lístku. Dále stanovuje i zakázané střelivo. (Česká republika, 1990) Čtvrtá část se zabývá střelnici. Říká nám, že zřídit a provozovat střelnici je možné pouze se souhlasem Sboru národní bezpečnosti, a i její zánik je třeba zde hlásit. (Česká republika, 1990) Pátá část-Dozor nad dodržováním předpisů o zbraních a střelivu stanovuje, že orgány provádějící dozor jsou oprávněny kontrolovat zbraně, střelivo a dokumentaci, přičemž jim byl držitel povinen toto na vyzvání předložit. (Česká republika, 1990) Šestou, a tedy poslední částí zde byly opět ustanovení společná, přechodná a závěrečná.

2.7 Právní normy po roce 1989

Po změně režimu, která se odehrála na konci roku 1989 bylo jistě zapotřebí více či méně změnit právní normy upravující problematiku nakládání se zbraněmi a střelivem. Roku 1990 tak proběhla novelizace zákona číslo 147/1983, který s touto úpravou, jak bylo již zmíněno výše platil dalších několik let. (Adamová a Soukup, 2010) Pro obsah této práce považují za nejdůležitější změnu vyjmutí jistých „pojistik“, které měly sloužit režimu k zamezení přístupu ke zbraním zejména pro onen režim nespolehlivým osobám. Nově tak z podmínek udělení zbrojního pasu vymizela formulace „*nebrání-li tomu veřejný zájem*“ (Česká republika, 1990) Další zásadní změnou byla skutečnost, že přestaly platit zbrojní průkazy vydané před nabytím účinnosti této novelizace, tedy zákona číslo 49/1990 Sb., toto se ovšem nevztahovalo na kulové zbraně určené pro lov a sport. Majitelé jiných kulových zbraní než těch, které byly určeny pro lov a sport, museli tyto odevzdat na okresní správě Sboru národní bezpečnosti, následně mohli žádat o vydání nového zbrojního průkazu. Majitelé loveckých a sportovních zbraní museli oproti tomu své zbraně donést na okresní správu Sboru národní bezpečnosti ke kontrole. Další novinkou byla dále možnost ohradit se u soudu proti rozhodnutí ve věci vydání zbrojního průkazu. (Česká republika, 1995)

2.7.1 Zákon č. 288/1995 Sb.

Zákon číslo 288/1995 Sb. vznikl z důvodu nutnosti zavedení nové právní úpravy pro stávající dobu. Vznikl tak předpis v mnohém podobný současné právní úpravě. Tento zákon se skládá ze 101 paragrafů členěných do třinácti částí. V této práci si nyní stručně shrneme části, které autor považoval za stěžejní pro tehdejšího běžného držitele zbrojního průkazu.

K legálnímu vlastnění zbraně podléhající registraci, tedy dle tohoto zákona jakékoliv zbraně s výjimkou zbraní nepodléhajících registraci, tedy vypsanych v §17 a zbraní zakázaných, jejichž výčet byl obsažen v §21, musel být občan držitelem zbrojního průkazu. Zákon dále stanovil celkem osm skupin zbrojního průkazu („*A - ke sběratelským účelům, B - ke sportovním účelům, C - k loveckým účelům, D - k výkonu zaměstnání v místech, kam nemá veřejnost volný přístup, E - k výkonu zaměstnání v místech, kam má veřejnost volný přístup, F - k ochraně zdraví, života a majetku v místech, kam nemá veřejnost volný přístup, G - k ochraně zdraví, života a majetku v místech, kam má veřejnost volný přístup, H - k výkonu podnikání v oboru zbraní a střeliva*“) (Hirschová, 2021), dle účelu, ke kterému zbraň vlastní. Jednotlivé skupiny dále uživatele opravňovaly k určitým úkonům se zbraní, s určitými skupinami tak jeho majitel například nesměl zbraň nosit nebo nesměl zbraň používat k lovu. (Adamová a Soukup, 2010) K získání zbrojního průkazu bylo třeba být odborně a zdravotně způsobilý, svéprávný, dosáhnout požadovaného věku a být spolehlivý a bezúhonný. Co bylo chápáno pod podmínkou spolehlivosti a bezúhonnosti zákon dále jasně stanovoval, toto byla oproti předchozí úpravě změna. Podmínku odborné způsobilosti ověřoval zkušební komisař teoretickou a praktickou zkouškou. (Adamová a Soukup, 2010) Tento zákon dále přesně definoval pojmy držení a nošení zbraně. Držením se rozuměl stav přechování zbraně u sebe nebo i jinde ve stavu, kdy zbraň nebylo možné okamžitě použít, nošením se rozuměl stav, kdy ji měl majitel opět u sebe nebo jinde, ale ve stavu, kdy byla připravena k okamžitému použití. (Adamová a Soukup, 2010)

3 SOUČASNÁ PRÁVNÍ ÚPRAVA V ČESKÉ REPUBLICE

V této kapitole bude blíže rozebrána současná právní úprava nakládání se zbraněmi a střelivem v České republice. Roku 2003 nabyt účinnosti stále platný zákon číslo 119/2002. Roku 2021 byl tento zákon novelizován zákonem číslo 13/2021. Dále bylo právo na obranu života zbraní za podmínek, které stanoví zákon, zakotveno v říjnu roku 2021 v Listině základních práv a svobod. (Česká republika, 2002) Právo obrany se zbraní bylo tak v České republice zakotveno v ústavě. Tato novela a ústavní zakotvení bylo odpovědí České republiky na směrnici EU o zbraních z roku 2017. Tato směrnice se snažila nárůst teroristických útoků v Evropě řešit omezením možnosti legálně nabývat, držet a nosit zbraně. Vzhledem k propracovanosti českých právních předpisů a také skutečnosti, že tyto útoky mnohdy nebyly páčány střelnou zbraní a takřka nikdy zbraní legálně drženou, bylo zcela logickým krokem snaha o zachování tehdejší právní úpravy. Česká republika měla ovšem povinnost tuto směrnici implementovat, toto bylo vyřešeno zákonem číslo 13/2021. (Česká republika, 2021; Česká republika, 2000; Česká republika, 2004)

Tyto právní předpisy budou v této práci, vzhledem k jejímu rozsahu, rozebrány stručně, tedy především ty části, které jsou pro běžného člena střelecké komunity zásadní.

3.1 Zákon č. 119/2002 Sb.

Jak bylo nastíněno výše, zákon č. 119/2002 Sb. prošel od svého vzniku řadou novelizací, přičemž již zmíněná úprava zákonem č. 13/2021 Sb. jeho původní znění změnila v určitých částech zcela zásadně. Pro získání lepšího povědomí o současné právní úpravě si tak rozebereme nejprve jeho původní znění a poté se budeme věnovat současnému stavu po novelizaci.

Dle zákona č. 119/2002 Sb. je třeba k nabývání zbraní vlastnictví zbrojního průkazu. Zákon původně rozlišoval celkem šest skupin zbrojního průkazu, přičemž tyto opravňovaly jejich držitele k držení a nošení zbraní a střeliva vždy v rozsahu jednotlivých skupin. Občan tak mohl získat skupiny zbrojního průkazu A-ke sběratelským účelům, B ke sportovním účelům, C-k mysliveckým účelům, D-k výkonu zaměstnání nebo povolání, E-k ochraně života, zdraví a majetku a F-k provádění pyrotechnického průzkumu. (Česká republika, 2021; Česká republika, 2000; Česká republika, 2004) Skupina F byla ovšem roku 2017 zrušena. (Adamová a Soukup, 2010) Zde můžeme vidět, že oproti úpravě z roku 1995 byly skupiny do jisté míry zjednodušeny, konkrétně u skupin

zbrojního průkazu pro výkon zaměstnání nebo povolání a ochranu života, zdraví a majetku se již nerozlišuje, zda bude činnost prováděna na místech, kde má nebo nemá veřejnost volný přístup.

Jak již bylo naznačeno, oprávnění držitele zbrojního průkazu se liší dle jednotlivých skupin, ty si nyní blíže rozebereme. Při tom bude operováno s jednotlivými kategoriemi zbraní, které budou rozebrány níže v této práci.

Držitel skupiny A zbrojního průkazu je oprávněn nabývat a držet zbraně kategorie A, pokud mu byla uvedena výjimka a zbraně kategorie B a C, pokud mu bylo uděleno povolení. Tyto zbraně ovšem na základě této kategorie lze pouze držet, nikoliv pak nosit. Držitel je dále oprávněn nabývat a držet střelivo v počtu maximálně tří kusů jednoho druhu, popřípadě jedno nejmenší balení. (Česká republika, 2021; Česká republika, 2000; Česká republika, 2004)

Držitel skupiny B nebo C je oprávněn nabývat a držet zbraně kategorií B a C, pokud mu bylo uděleno povolení a na základě udělené výjimky i zakázané doplňky zbraně. Nosit zbraně smí pouze na střelnici v případě skupiny B a v honitbě v případě skupiny C. (Česká republika, 2021; Česká republika, 2000; Česká republika, 2004)

Držitel skupiny D je oprávněn držet a nosit zbraně kategorií A, B a C a střelivo do nich, pokud má jeho zaměstnavatel průkaz zbraně. Tyto zbraně je třeba nosit skrytě, toto ovšem neplatí pro strážníky obecní policie a zaměstnance České národní banky provádějící ostrahu jejich objektů, kteří mají ze zákona výjimku a mohou tak při výkonu svého zaměstnání nosit zbraně viditelně. Zbraně je možno nosit vždy v počtu maximálně dvou kusů. (Česká republika, 2021; Česká republika, 2000; Česká republika, 2004)

Držitel skupiny E je oprávněn držet a nosit zbraně kategorií B a C, pokud mu bylo uděleno povolení. (Česká republika, 2021; Česká republika, 2000; Česká republika, 2004) V původním znění zákona mohl držet a nosit i zbraně kategorie A, pokud mu byla udělena výjimka, toto bylo ovšem pozdější novelizací odstraněno. (Adamová a Soukup, 2010) Držitel je oprávněn nosit zbraně skrytě, a to nejvýše v počtu dvou kusů a dále je oprávněn nosit i střelivo do těchto zbraní. (Česká republika, 2021; Česká republika, 2000; Česká republika, 2004) Zákon ovšem nijak nezakazuje nošení dlouhých zbraní, ač je toto skrytě často takřka nemožné. V praxi tak může držitel této skupiny pro svou obranu pod oblečením nosit i dlouhou zbraň, pokud mu k tomu bylo vydáno povolení.

Samozřejmě je možné být držitelem více skupin zbrojního průkazu, přičemž takový držitel získává po splnění podmínek daných zákonem všechna oprávnění vyplývající z jednotlivých skupin.

Pokud jde o kategorie zbraní, tento zákon původně rozděloval zbraně do čtyř kategorií, tedy A, B, C a D. (Česká republika, 2021; Česká republika, 2000; Česká republika, 2004) Ač zůstalo rozdělení skupin zbrojního průkazu stejné i po novelizaci z roku 2021, tak rozdělení zbraní do jednotlivých kategorií se změnilo, nyní si tedy rozebereme původní rozdělení a s nynější úpravou se blíže seznámíme v kapitole 3.1.2 této práce.

Zbraně kategorie A, tedy zakázané zbraně, byly především samočinné zbraně, vojenské zbraně a zbraně zákeřné, dále sem byly zahrnuty i tlumiče hluku a zbraně, které měly tyto tlumiče pevně zabudované a noktovizory. (Česká republika, 2021; Česká republika, 2000; Česká republika, 2004) Všeobecně platilo, že nabývání, držení a nošení těchto zbraní bylo zakázáno, bylo ovšem možné udělení výjimky, na základě které bylo možné tyto zbraně vlastnit. Ta se udělovala zejména pro sběratelskou činnost. Výjimka ovšem nebyla nároková.

Zbraněmi kategorie B byly zejména krátké kulové zbraně, samonabíjecí dlouhé zbraně se zásobníkem schopným pojmout více než tři kusy střeliva a samonabíjecí zbraně vypadající jako zbraně samočinné (zde se jednalo především o předělané armádní samočinné zbraně na zbraně samonabíjecí). V případě těchto zbraní lze říci, že udělení povolení bylo po splnění všech zákonných podmínek nárokové. (Adamová a Soukup, 2010)

Do zbraní kategorie C lze zařadit především *„jednoranové nebo víceranové zbraně používající střelivo s okrajovým zápalem s délkou minimálně 280 mm (například malorážky), dále pak všechny „jednoranové nebo víceranové, opakovací nebo samonabíjecí dlouhé zbraně neuvedené v § 5 písm. d) až f)“, vybrané typy plynových zbraní a podobně.“* (Adamová a Soukup, 2010) K nabývání těchto zbraní byl oprávněn držitel zbrojního průkazu, přičemž jejich nabytí musel ohlásit na příslušný útvar Policie České republiky. (Adamová a Soukup, 2010)

Zbraněmi kategorie D rozumíme především historické zbraně, některé plynové zbraně, zbraně znehodnocené způsobem, kdy není možné je opět uvést do provozu, torza zbraní a řezy zbraní. (Česká republika, 2021; Česká republika, 2000; Česká republika, 2004)

3.2 Zákon č. 13/2021 Sb.

Jak již bylo uvedeno výše, zákon č. 13/2021 Sb. novelizoval stále platný zákon č. 119/2002 Sb., nyní si tedy rozebereme pouze zásadní změny, které přinesl.

Tímto zákonem nově vznikají dvě kategorie zbraní, a to A-I a C-I. Do kategorie A-I řadíme krátké kulové zbraně se zásobníkem s kapacitou nad 20 nábojů, dlouhé kulové zbraně se zásobníkem s kapacitou nad 10 nábojů, střelivo se šokovou střelou nebo střelivo se zvýšenou ranivostí, samonabíjecí zbraně vzniklé úpravou samočinných zbraní, dlouhé samonabíjecí zbraně, u kterých lze dosáhnout sklopením ramenní opěry (pažby) délky menší než 60 cm. (Česká Republika, 1993) Tyto zbraně se považují za zakázané, ovšem v praxi je po podání žádosti na udělení výjimky výjimka takřka vždy udělena.

Kategorií C-I rozumíme „*a) zbraně zařazené do kategorie A, A-I, B nebo C, které byly znehodnoceny v souladu s přímo použitelným předpisem Evropské unie,*

b) expanzní zbraně, které splňují požadavky na dovolené výrobní provedení stanovené prováděcím právním předpisem,

c) jednoranové nebo dvouranové palné zbraně určené pro dělené střelivo,

d) palné zbraně určené pro náboje typu Flobert, náboje ráže 4 mm M20 nebo ústovou kinetickou energií střely srovnatelné střelivo určené pro výcvik ve střelbě,

e) plynové zbraně s ráží vyšší než 6,35 mm, nejde-li o paintballové zbraně,

f) palné zbraně pro soupeřský systém výcviku s ústovou energií střely nejvýše 20 J,

g) signální zbraně pro použití signálních nábojů nejvýše ráže 16 mm,

h) elektrický zneschopňující prostředek založený na principu střelné zbraně (taser).“ (Česká Republika, 1993)

Podmínkou pro nabývání zbraní zařazených v kategorii C-I nebylo vlastnictví zbrojního průkazu, osoba musí být pouze plnoletá, svéprávná a mít místo pobytu na území České republiky. Nabytí této zbraně je ovšem třeba hlásit na příslušném útvaru Policie České republiky. (Česká Republika, 1993)

Další důležitou změnou je přesunutí tlumičů hluku z kategorie A do kategorie C. Nově tak k jejich nabytí není třeba žádat o výjimku. V případě noktovizorů je uvedeno, že nově již nejsou součástí zbraně podléhající zákonu o zbraních. (Česká Republika, 1993)

Snaha Evropské unie o jistou regulaci zbraní tak měla v praxi zcela opačný efekt, ke zpřísnění nedošlo takřka v žádném ohledu, a naopak novelizace umožnila lepší přístup k tlumičům a noktovizorům.

3.3 Ústavní právo na obranu zbraní

Roku 2021 bylo do Listiny základních práv a svobod přidáno právo na obranu života zbraní. V hlavě druhé, článku šest tak nově stojí, že „*Porušením práv podle tohoto článku není, jestliže byl někdo zbaven života v souvislosti s jednáním, které podle zákona není trestné. Právo bránit život svůj či život jiného člověka i se zbraní je zaručeno za podmínek, které stanoví zákon.*“ (ADVOKÁTNÍ DENÍK, 2021) Oním porušením práv podle tohoto článku je myšleno především právo na život. Jak bylo již popsáno výše v této práci, tento počin byl odpovědí na odzbrojovací snahy Evropské unie. Ústavní právo na obranu života zbraní bylo přijato zejména díky petici, kterou podpořilo svým podpisem na 102 000 občanů včetně řady ústavních činitelů. (Česká republika, 2009) Ač jsme si pojem zbraň definovali v první části této práce dle zákona č. 119/2002 Sb., o zbraních a střelivu, zde je patřičnější tento pojem chápat tak, jak jej chápe trestní zákoník, tedy jako cokoliv, co dokáže učinit útok důraznějším. (Slovenská republika, 2003) Dle předkladatelů tohoto dodatku se tak jedná především o budoucí pojistku proti změnám zákonů, aby v České republice nedocházelo k podobným případům, jak je tomu mnohde v zahraničí, kdy u sebe občan na svoji obranu nesmí legálně nosit takřka nic. (Česká republika, 2009) Zastánci zachování současné právní úpravy v oblasti zbraní a střeliva dále argumentují skutečností, že útočník si sežene zbraň i nelegální formou, jelikož je již připraven porušit zákon spácháním útoku, ale oproti tomu běžný občan nebude mít zákonný způsob obrany proti tomuto útoku. Takový argument musíme chtít nechtít přijmout a při zvážení skutečnosti, že je v tomto dodatku uvedeno, že použití zbraně pro obranu je dále upraveno zákonem, tedy nemůže dojít k neřízenému masovému ozbrojování občanů a používání zbraní z neznalosti a řekněme bezmyšlenkovitě, jak často uváděli odpůrci zakomponování práva na obranu se zbraní.

4 SOUČASNÁ PRÁVNÍ ÚPRAVA NA SLOVENSKU

U našich východních sousedů, tedy na Slovensku je oblast zbraní a střeliva upravena zákonem č. 190/2003 Z. z., Zákon o strelných zbraniach a strelive a o zmene a doplnení niektorých zákonov. Níže v této práci se opět seznámíme s úplnými základy potřebnými k pochopení nastavení týkajících se běžného majitele střelné zbraně. Na Slovensku ovšem platí další zákonná úprava, která, ač není součástí zákona o zbraních, je důležitá pro pochopení dalšího obsahu této práce, zejména pak praktické části. Onou úpravou je myšlen §26 odstavec 2 trestního zákona.

4.1 Zákon č. 190/2003 Z. z., Zákon o strelných zbraniach a strelive a o zmene a doplnení niektorých zákonov

Pokud jde o rozdělení zbraní do jednotlivých skupin, je tomu na Slovensku velmi podobně jako v České republice. Zbraně jsou rozděleny do čtyř skupin, přičemž zbraně kategorie A jsou považovány za společensky nejnebezpečnější, jsou jimi tedy například vojenské zbraně nebo zbraně skryté. Zbraně kategorie B jsou zbraně podléhající povolení a evidenci, jsou jimi tedy krátké zbraně, dlouhé samonabíjecí zbraně, signální pistole, tlumiče hluku výstřelu a tak dále. Zbraně kategorie C podléhají ohlášení a evidenci. Řadíme zde dlouhé opakovací zbraně, Zbraně konstruované pro náboje typu flobert nebo zbraně zkonstruované na principu perkusního zámkového systému. Zbraně kategorie D jsou oprávněny nabývat osoby, které jsou svéprávné a plnoleté. Do zbraní kategorie D můžeme zařadit například airsoftové nebo paintbalové zbraně, zbraně historické, řezy zbraněmi, neaktivní střelivo a tak dále. Držitel zbraně kategorie D musí mít při jejím nošení u sebe vždy průkaz totožnosti a zbraň nesmí nosit viditelně na veřejnosti, pokud se ovšem nejedná o účast na kulturních akcích. (Seznam.cz, 2022)

Na Slovensku se podobně jako u nás můžeme setkat s jednotlivými skupinami zbrojních průkazů, přičemž je stanovena jednotná věková hranice jako podmínka pro jejich získání, a to 21 let. Na Slovensku je skupin ovšem šest, přičemž jsou členěny následovně:

A-nošení zbraní a střeliva na ochranu osoby a majetku

B-držení zbraní a střeliva na ochranu osoby a majetku

C-držení zbraně a střeliva na výkon zaměstnání

D-držení zbraně a střeliva pro lovecké účely

E-držení zbraně a střeliva pro sportovní účely

F-držení zbraně a střeliva pro muzejní nebo sběratelské účely (Slovenská republika, 2005)

4.2 §26 odstavec 2 zákona č. 300/2005 Z. z., Trestný zákon

Tento předpis stanovuje, že: *„Za použitie zbrane v súlade so zákonom sa považuje aj jej použitie proti inému vo svojom obydli na ochranu života, zdravia alebo majetku, ak osoba do obydli neoprávnene vnikne alebo v ňom neoprávnene zotrvá a nejde o nutnú obranu. To neplatí, ak bola pritom inému úmyselne spôsobená smrť.“* (Hrušová, 2021)

Zde můžeme vidět, že v případě, kdy se v obydli vyskytuje někdo neoprávněně, může proti němu oprávněný uživatel použít zbraň i v případě, kdy se nejedná o nutnou obranu. Zbraň je zde definována stejně jako v českém trestním zákoníku, tedy jako cokoliv, co je schopné učinit útok důraznějším. Do pojmu obydli se zde řadí i přilehlé pozemky, pokud jsou tedy oplocené a je patrné, že sem nemá mít veřejnost volný přístup. (Ministerstvo vnitra České republiky) Tento princip použití zbraně je známý také ze západu, konkrétně ze Spojených států. Je mezi veřejností známý jako princip „můj dům, můj hrad“. Na slovenské úpravě je dále zajímavá ona podmínka na nemožnost úmyslného způsobení smrti. Z tohoto vyplývá, že pokud není způsobena smrt úmyslně, je konání v pořádku, dále není stanoveno, že poškozená osoba nemůže pachateli protiprávního jednání způsobit například těžkou újmu na zdraví zcela úmyslně.

II. PRAKTICKÁ ČÁST

5 KOMPARACE PRÁVNÍCH ÚPRAV V ČESKÉ A SLOVENSKÉ REPUBLICE

Ač jsou právní úpravy v České republice a na Slovensku velmi podobné, určité rozdíly zde lze pozorovat. Velkým rozdílem je rozdělení zbraní do kategorií. Česká republika reagovala na směrnici Evropské unie rozšířením kategorií o kategorie A-I a C-I. Na Slovensku k ničemu takovému nedošlo a kategorie zůstaly čtyři. Zatímco v České republice se tak zbraně, které po sklopení ramenní opěry nepřesahují délku 600 mm, řadí do kategorie A-I, na Slovensku jsou tyto zbraně zařazeny do kategorie A. Na Slovensku taktéž zůstaly tlumiče hluku výstřelu v kategorii A, v České republice se s poslední novelizací přesunuly do kategorie C, v České republice k těmto doplňkům zbraně mají střelci legální cestou mnohem snadnější přístup. Na Slovensku se dále tasery řadí do kategorie zbraní A, v Česku jsou zahrnuty v kategorii C. V České republice je další rozdíl v zařazení signálních zbraní. Zatímco na Slovensku jsou všechny řazeny do kategorie B, v Česku se rozlišuje, zda mají ráži větší než 16 mm (kategorie B) nebo nejvýše 16 mm (kategorie C-I). Posledním markantním rozdílem je rozřazení plynových zbraní. Zatímco v Česku se řeší jaké jsou ráže, na Slovensku se řeší jakou mají ústřovou energii. V České republice spadají plynové zbraně do ráže 6,35 mm do kategorie D a je jedno, jakou mají ústřovou energii. Plynové zbraně větší ráže již spadají do kategorie C-I. Na Slovensku do kategorie D spadají plynové zbraně s ústřovou energií do 15 J, zbraně s vyšší hodnotou jsou zařazeny do kategorie C. S podobným rozdělením jsme se mohli setkat i v Česku před poslední novelizací, kdy byly plynové zbraně s ústřovou energií do 16 J v kategorii D a s vyšší ústřovou energií v kategorii C.

I zbrojní průkazy jsou v obou zemích do značné míry podobné. Jak bylo již zmíněno výše v této práci, právní předpisy v České republice stanovují celkem pět skupin zbrojního průkazu, tedy A-E, na Slovensku je jich šest. Toto je zapříčiněno zejména rozlišování oprávnění pro nošení a držení zbraní pro ochranu života, zdraví a majetku. Skupiny jsou řazeny rozdílně, což je ovšem banální rozdíl a v této práci na tuto skutečnost nebude přihlíženo. Velkým rozdílem je ovšem stanovení minimálního věku pro získání jednotlivých skupin zbrojního průkazu. V České republice se stanovují dvě hranice, a to 18 let pro skupiny B a C a 21 let pro skupiny A, D a E. Na Slovensku je věková hranice jednotná a je stanovena na 21 let.

V České republice je podmínkou pro získání zbrojního průkazu být zdravotně způsobilý, což žadatel dokládá posudkem praktického lékaře. Na Slovensku ovšem žadatel musí doložit nejen posudek od praktického lékaře, ale i potvrzení o psychické způsobilosti. Zavedení povinného psychologického vyšetření jako podmínka pro získání zbrojního průkazu je často diskutováno i v České republice.

Dalším rozdílem, ač ne rozdílem mezi zákony o zbraních a střelivu jednotlivých států, ale i tak právní úpravou přímo se dotýkající majitelů střelných zbraní, je slovenský §26 odstavec 2 zákona č. 300/2005, který stanovuje následující: *„Za použitie zbrane v súlade so zákonom sa považuje aj jej použitie proti inému vo svojom obydli na ochranu života, zdravia alebo majetku, ak osoba do obydliia neoprávnene vnikne alebo v ňom neoprávnene zotrvá a nejde o nutnú obranu. To neplatí, ak bola pritom inému úmyselne spôsobená smrť.“* (Hrušová, 2021)

Výklad tohoto předpisu je výše popsán v 4.2 této práce. Tato úprava se mnohdy nazývá jako doktrína „Můj dům, můj hrad“ a její zavedení je taktéž mnohdy diskutováno v Českém prostředí.

Závěrem této kapitoly je třeba zmínit, že česká a slovenská právní úprava se diametrálně lišit nemůže zejména díky členství obou zemí v Evropské unii.

6 POHLED STŘELECKÉ KOMUNITY NA SOUČASNOU PRÁVNÍ ÚPRAVU

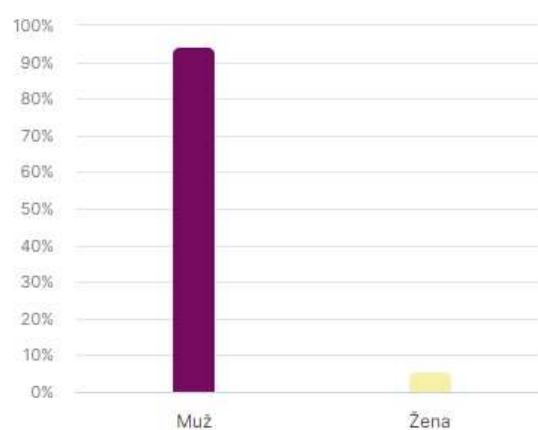
Tato kapitola práce se věnuje průzkumu majitelů zbrojních průkazů na současnou právní úpravu oblasti zbraní a střeliva. Průzkum byl proveden na základě dotazníku šířeného mezi myslivci a ostatními osobami věnujícími se sportovní a obrané střelbě a sběrateli zbraní. Vzorek respondentů byl vybrán jako celkový průřez střeleckou komunitou. Tento vzorek dále do jisté míry koresponduje i s rozložením skupin zbrojních průkazů.

Dotazník se skládá celkem z dvaceti čtyř otázek, přičemž je členěn na dvě části. První část, tedy otázky jedna až pět zjišťují obecné informace o respondentech. Druhá část, tedy otázky šest až dvacet čtyři se zabývají pohledem majitelů zbrojních průkazů na současnou právní úpravu.

V první části měl dotazník za cíl rozřadit respondenty dle věku, pohlaví a místa bydliště. Dále zjišťoval, jaké skupiny zbrojního průkazu respondenti drží a kolik zbraní vlastní. Práce bude následně porovnávat pohled majitelů zbrojních průkazů na současnou právní úpravu i na základě tohoto rozřazení a sledovat, zda se liší názory na základě pohlaví, věku nebo místa bydliště.

Dotazník nasbíral celkem 103 odpovědí, přičemž drtivou většinu respondentů tvořili muži, kterých odpovědělo 97, ženskou část respondentů tak tvořilo pouze šest osob. Rozložení pohlaví mezi držiteli zbrojních průkazů není rovnoměrné. V roce 2020 tvořily ženy jen 9,4 % všech majitelů zbrojních průkazů. (Gawron, 2020) Respondentky tvoří v tomto výzkumu ovšem pouze 5,8 %, což je ještě méně než celkový průměr.

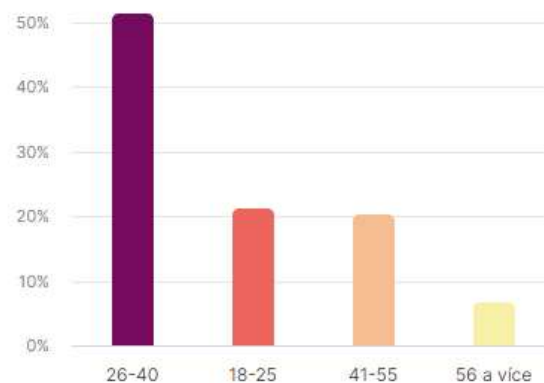
1. Vaše pohlaví je?

Obrázek 1 Rozložení pohlaví dotázaných

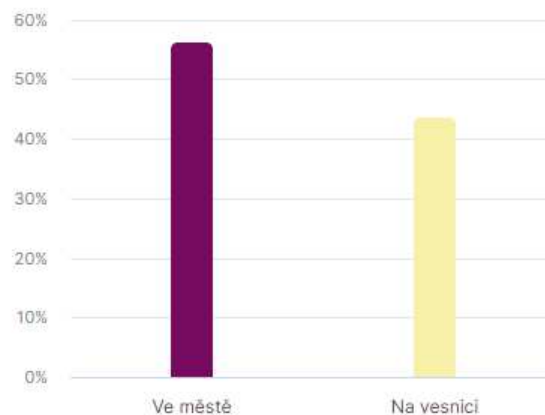
Co se týče věkového rozložení respondentů, tak nejvíce z nich spadalo do věkové kategorie 26-40 let (51,5 %), dále 18-25 let (21,4 %), 41-55 let (20,4 %) a nejméně respondentů spadalo do věkové kategorie 56 a více (6,8 %). Většina respondentů dále uvedla, že jejich aktuální místo pobytu je ve městě (56,3 %), zbytek, tedy 43,7 %, respondentů uvedl, že bydlí na vesnici.

2. V jaké věkové kategorii se nacházíte?

Obrázek 2 Věk dotázaných

3. Vaše aktuální místo pobytu je?

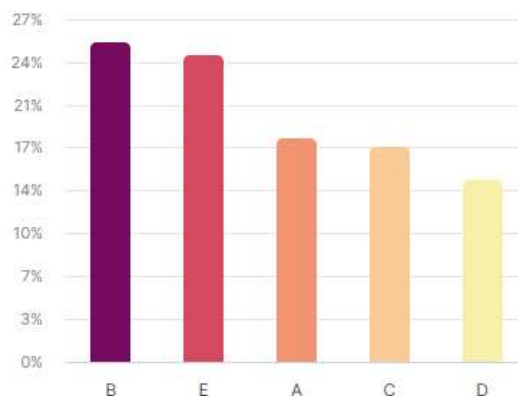

Obrázek 3 Místo pobytu dotázaných

Nejpočetněji zastoupenou skupinou zbrojního průkazu mezi respondenty je skupina B (25,6 %), dále skupina E (24,6 %), skupina A (17,9 %), skupina C (17,3 %) a skupina D (14,6 %). K této otázce je ale třeba říci, že jak je uvedeno v teoretické části této práce, česká právní úprava umožňuje vlastnit více skupin zbrojního průkazu, většina respondentů tak uvedla, že vlastní více skupin zbrojního průkazu. Procentuální vyjádření

jednotlivých odpovědí tak nerozřazuje respondenty do kategorií jednotlivých, ale do kategorií, které se navzájem prolínají a procenta tak spíše ukazují zájem o jednotlivé skupiny zbrojního průkazu.

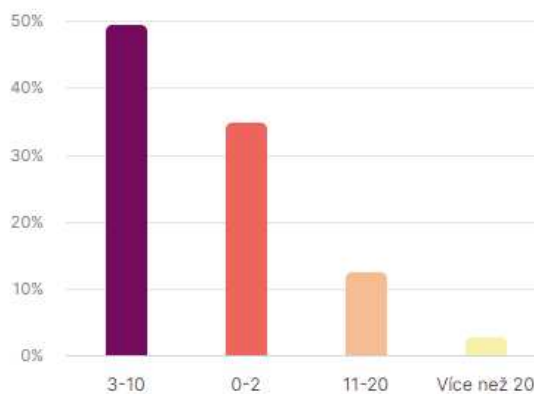
4. Jaké máte skupiny zbrojního průkazu?

Obrázek 4 Skupiny zbrojních průkazů dotázaných

Poslední otázka z obecné části zjišťuje, kolik zbraní vlastní respondenti. Nejvíce jich uvedlo, že vlastní 3-10 zbraní (49,5 %), dále dvě a méně (35 %), 11-20 (12,6 %) a více než 20 (2,9 %). Počty zbraní v této otázce byly vybrány s ohledem na rozlišení vlastnictví zbraní současnou právní úpravou ve vztahu k jejich zabezpečení. Zde můžeme srovnat rozdíl mezi oběma pohlavími. Pro zajímavost bylo v roce 2020 v České republice drženo civilisty (legálně i nelegálně) cca 1 018 289 zbraní. (Alpers, Pavesi and Picard, 2022)

5. Kolik zbraní vlastníte?

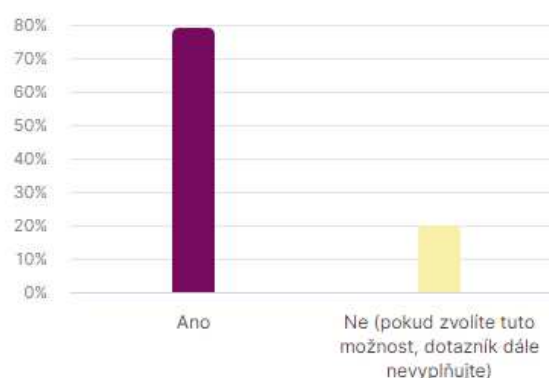
Obrázek 5 Počty vlastněných zbraní

Zatímco většina mužů uvedla, že vlastní 3-10 zbraní, u žen byly odpovědi odlišné a 4 ze 6 žen uvedly, že vlastní 2 nebo méně zbraní. Dvě ženy uvedly, že vlastní

3–10 zbraní. Pokud porovnáme počet vlastněných zbraní s věkem respondentů, zjistíme, že jedinou kategorií, která se vymyká celkovým výsledkům je věková kategorie 18-25 let, kdy je častější vlastnictví méně zbraní, tedy respondenti nejčastěji uváděli, že vlastní dvě nebo méně zbraní. Tento výsledek může být dán hned několika důvody. Prvním z nich může zajisté být finanční situace osob v mladším věku. Pořízení zbraně je ekonomicky stále poměrně náročná činnost a na základě dotazníku bohužel nemůžeme s jistotou říci, kolik respondentů ještě studovalo a kolik je již výdělečně činných a finančně nezávislých. Dalším důvodem, který se logicky nabízí, je skutečnost, že do věku 21 let nemůže občan vlastnit všechny skupiny zbrojního průkazu. Vlastnit tak může pouze skupiny B a C a k činnostem, které občana jejich vlastnictví opravňuje do zajisté dostačuje vlastnictví menšího počtu zbraní. Při srovnání počtu držených zbraní respondenty z měst a vesnic bylo patrné, že se počty nikterak neliší a procentuálně vycházejí takřka shodně.

První otázkou druhé části dotazníku byla otázka, zda by respondenti chtěli současnou právní úpravu jakkoliv měnit. Většina, tedy 79,6 %, respondentů uvedla, že ano. Zbytek, který uvedl že ne, dotazník již dále nevyplňoval, v ostatních otázkách práce tedy pracuje pouze s procenty respondentů, kteří v této otázce odpověděli, že by současnou právní úpravu měnili.

6. Chtěl(a) byste současnou právní úpravu pro zbraně a střelivo jakkoliv změnit?

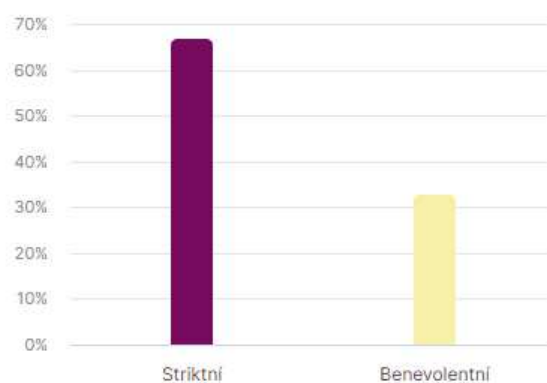
Obrázek 6 Dotázaní, kteří by chtěli právní úpravu měnit

Všechny ženy, které dotazník vyplnily, uvedly, že by současnou právní úpravu změnily. Co se týče rozdělení respondentů z měst a vesnic, rozdělení bylo opět takřka shodné.

V rozdělení na základě věku je ovšem patrné, že věková kategorie 26-40 se liší od ostatních věkových kategorií a respondenti z této věkové kategorie nejčastěji odpovídali, že by současnou právní úpravu neměnili.

Současnou právní úpravu považuje za striktní 67 % respondentů, zbytek ji považuje za příliš benevolentní. Muži považují právní úpravu většinou za příliš striktní (68 %), ženy se v odpovědích na tuto otázku rozdělily přesně na polovinu. U rozdělení respondentů dle věku se liší pouze kategorie 18-25 let. Zde polovina respondentů považuje současnou právní úpravu za striktní a polovina za benevolentní. V ostatních věkových kategoriích považuje právní úpravu za benevolentní vždy zhruba třicet procent respondentů. Zkoumaný vzorek z měst a z vesnic se neliší. U této otázky se dále přímo nabízí porovnat množství vlastněných zbraní a názor na striktnost právní úpravy. Dalo by se předpokládat, že osoby, které vlastní méně zbraní budou považovat současnou úpravu spíše za benevolentní a osoby, které mají zbraní více, budou spíše nakloněni k dalšímu rozvolňování právních předpisů. Výsledky provedeného výzkumu ovšem značí, že se procenta osob, které označily současnou právní úpravu za striktní nebo za benevolentní, nijak neliší v závislosti na počtu vlastněných zbraní.

7. Pokud jste v otázce číslo 6 odpověděl(a) kladně, současnou úpravu považujete za...?

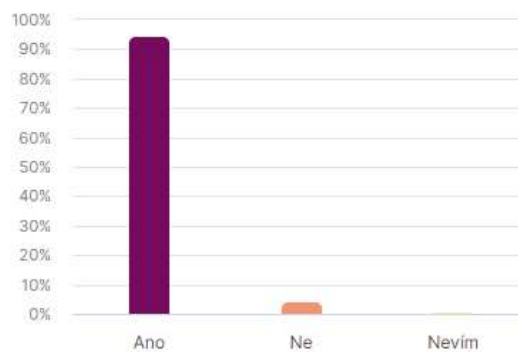

Obrázek 7 Pohled na současnou úpravu

Při otázce na zakomponování doktríny „Můj dům, můj hrad“, tedy způsobu řešení situace, kdy použije osoba ve svém obydlí zbraň proti jiné osobě, která zde není zvaná, odpovědělo 94,6 % zkoumaného vzorku, že by toto uvítalo v českém právním řádu. Zavedení tohoto by neuvítalo 4,3 % respondentů, 1,1 % odpovědělo na otázku, že neví. Pokud jsou odpovědi rozděleny dle pohlaví respondentů, tak všechny ženy, které se výzkumu zúčastnily, by

přijetí doktríny do českého právního řádu uvítaly. Z celkového počtu 87 mužů by s přijetím souhlasilo 82, nesouhlasili by 4 a 1 odpověděl, že neví. Rozložení kladných a záporných odpovědí se neliší v závislosti na věku respondentů. Určitý rozdíl je ovšem patrný mezi respondenty z měst a vesnic. Zatímco osob, které uvedly, že jejich aktuální místo pobytu je ve městě, a zároveň by se zakomponováním nesouhlasily je takřka šest procent, osoby, které uvedly, že jejich aktuální místo pobytu je na vesnici, a se zakomponováním by nesouhlasily, je pouze 2,5 %. Procenta kladných a záporných odpovědí se ovšem nelišily ani při rozdělení zkoumaného vzorku osob dle množství jimi vlastněných zbraní.

8. Uvítal(a) byste zakomponování doktríny „Můj dům, můj hrad“ tak, jak je tomu například v USA nebo na Slovensku?

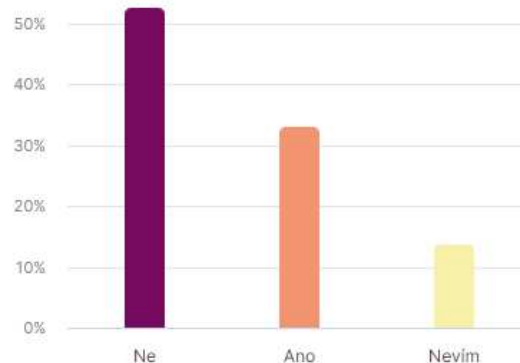
Obrázek 8 Můj dům, můj hrad

Další otázkou, která komunitou majitelů zbraní často rezonuje, je otázka možnosti nošení zbraně viditelně na veřejných místech. Zda by tuto možnost uvítali majitelé zbrojních průkazů bylo zkoumáno v dotazníku. Zde, poměrně překvapivě, většina respondentů uvedla, že o takovou možnost nestojí. Možnost nosit zbraň viditelně by tak neuvítalo 52,7 % dotázaných. Viditelně by chtělo zbraň nosit pouze 33,3 % dotázaných a jednoznačně se nemohlo rozhodnout 14 % respondentů. Ženská část zkoumaného vzorku byla i zde pro větší uvolnění pravidel. Možnost nosit zbraň viditelně by tak uvítaly čtyři ženy oproti dvěma, které na otázku odpověděly ne. Respondenti mužského pohlaví vesměs tuto možnost odmítli, negativně se tedy vyjádřilo 54 %, kladně pouze 31 % a možnost nevíam zvolilo 15 % mužů. Při rozdělení zkoumaného vzorku osob je patrné, že respondenti spadající do věkové kategorie 26-40 let byli pro obě možnosti takřka z padesáti procent. V ostatních věkových kategoriích bylo znatelné převládnutí záporných odpovědí na položenou otázku. Větší rozdíly byly mezi dotázanými z měst a z vesnic. Pokud si porovnáme pouze kladné a záporné odpovědi, tak dotázaní z měst by možnost

skrytého nošení neuvítali ze 67 % a pouze 33 % dotázaných by možnost uvítalo. Na vesnicích byly osoby pro i proti početně takřka vyrovnáni. Při rozdělení respondentů na základě počtu vlastněných zbraní můžeme pozorovat postupný úbytek procenta dotázaných, kteří by možnost neuvítali. Osoby, které vlastní dvě a méně zbraní o viditelné nošení nestojí v 67 %. Osoby, které vlastní tři až deset zbraní o možnost nestojí v 60 % a osoby, které vlastní jedenáct až dvacet zbraní o možnost nosit své zbraně viditelně nestojí již pouze v 50 %. Poslední kategorie, tedy osoby, které vlastní více než dvacet zbraní, se z výsledků vymyká, viditelné nošení by neuvítalo 67 % dotázaných. Tuto skupinu ovšem tvoří pouze tři respondenti a odpověděli v počtu dvou osob, které s viditelným nošením nesouhlasí proti jedné, která by takovou možnost uvítala. Tato skupina je tedy natolik malá, že je zde velký prostor pro markantní zkreslení procentuálních výsledků odpovědí jednotlivce. Pro výsledky tohoto srovnání je tedy možné ji nebrat v potaz a dále na základě získaných dat lze konstatovat, že osoby, které vlastní více zbraní by spíše stály o možnost nosit zbraně na veřejnosti viditelně.

9. Uvítal(a) byste možnost nosit zbraň neskrýtě?

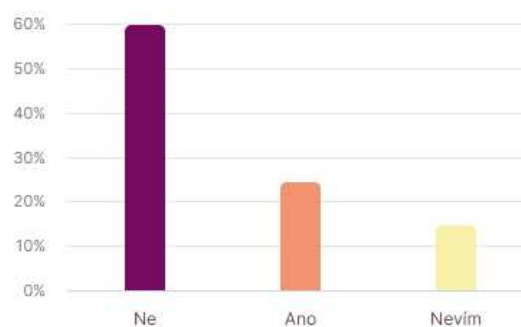

Obrázek 9 Viditelné nošení

Jak již bylo popsáno v předchozím obsahu této práce, současná právní úprava umožňuje nošení pouze dvou zbraní najednou. Názoru zkoumaného vzorku na toto se věnovala další otázka dotazníku. Možnost nosit více zbraní, než je v současnosti dovoleno, by neuvítalo 60,2 % respondentů. Takřka čtvrtina, přesněji 24,7 %, respondentů by takovou možnost uvítalo a 15,1 % respondentů se nedokázalo rozhodnout pro ani jednu možnost, tato část zkoumaného vzorku tedy v této otázce označila možnost neví. Pokud odpovědi respondentů rozdělíme na základě jejich pohlaví, procentuální rozložení odpovědí se nikterak neliší. Pokud jsou odpovědi rozděleny podle věkových kategorií respondentů

je patrné, že mladší kategorie by tuto možnost uvítaly spíše než starší. V odpovědích se ukazuje jistá vzestupná tendence lidí, které by možnost neuvítaly v závislosti na jejich věku. V první věkové kategorii, tedy mezi osobami, kterým je mezi osmnácti a pětadvaceti lety, by chtělo nosit více než dvě zbraně současně 40 % respondentů, polovina by tuto možnost neuvítala a 10 % uvedlo, že neví, jak odpovědět na tuto otázku. V další věkové kategorii, tedy u osob, které uvedly, že je jim dvacet šest až čtyřicet let, by tuto možnost uvítalo již pouze 23,4 % dotázaných. O tuto možnost by naopak nestálo 61,7 % dotázaných a možnost nevíam zvolilo 14,9 % respondentů. Ve věkové kategorii 41-55 let by možnost nosit více než dvě zbraně uvítalo již pouze 15 % dotázaných, 75 % dotázaných naopak o možnost nestojí a deset procent se nedokázalo jednoznačně rozhodnout. Poslední věková kategorie se procentuálnímu rozložení opět vymyká. Zatímco u minulých je možno pozorovat postupný úbytek pozitivních, a naopak nárůst negativních odpovědí, zatímco pro možnost nevíam se rozhodlo zpravidla 10-15 % dotázaných, v poslední věkové kategorii je tomu jinak. Opět by tuto možnost uvítalo méně dotázaných, než kolik o toto nestojí. Nosit tři a více zbraní by tak chtělo 16,7 % dotázaných, 33,3 % o toto naopak nestojí, Pro možnost nevíam se rozhodlo 50 % dotázaných. Jak je popsáno výše, tato věková kategorie má ovšem v odpovědích poměrně malé zastoupení, a je zde tedy poměrně velký prostor pro ovlivnění procentuálního rozložení jednotlivcem. Pokud jsou odpovědi rozděleny na základě aktuálního pobytu respondentů je patrné, že procentuální rozdělení zkoumaného vzorku z měst se liší pouze zanedbatelně se zkoumaným vzorkem z vesnic. Při rozdělení respondentů dle toho, kolik zbraní vlastní taktéž není patrné, že by se některá z kategorií, jakkoliv lišila, je tedy možné tvrdit, že osoby, které vlastní více zbraní nechtějí nosit současně více zbraní než osoby, které vlastní zbraní méně.

10. Uvítal(a) byste možnost nosit více zbraní najednou, než je v současnosti dovoleno? (více než dvě)

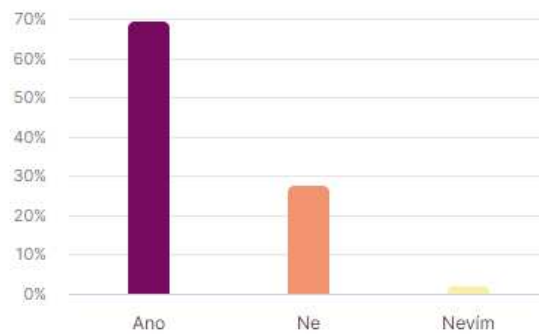

Obrázek 10 Nošení více než dvou zbraní

V další otázce byli vlastníci zbrojních průkazů dotázáni, zda by uvítali možnost legálně ze zbraní střílet na jiných místech, než jsou pouze schválené střelnice, pokud by tato místa byly ovšem ke střelbě náležitě upraveny. Náležitou úpravou je myšleno například zřízení valu o dostatečné velikosti. Takováto otázka střeleckou komunitou nikterak nerezonuje a zavedení takové možnosti nebylo nikdy široce probíraným tématem, a i přesto jsou odpovědi poměrně překvapivé. Tuto možnost by uvítalo takřka 70 % dotázaných, se zavedením této možnosti do českých právních předpisů by nesouhlasilo 28 % dotázaných a dvě procenta dotázaných na otázku nedokázala jednoznačně odpovědět. Rozložení odpovědí se neliší podle pohlaví respondentů. Při rozdělení dotázaných dle jejich aktuálního místa pobytu je ovšem rozdíl patrný. Dotázané osoby žijící ve městech by takovou možnost uvítaly v 81,1 %, nestojí o ni naopak 18,9 % dotázaných. Osoby žijící na vesnici by takovou možnost uvítaly již pouze v 55 % a neuvítaly by ji ve 40 %, 5 % dotázaných spadajících do této kategorie zvolila odpověď nevim. Při rozdělení respondentů na základě jejich věku je patrné, že tuto možnost by nejvíce uvítala nejmladší kategorie a v dalších kategoriích se pro tuto možnost rozhodovalo stále méně lidí, nejstarší věková skupina se opět liší a zde by tuto možnost uvítalo opět poměrně velké procento dotázaných, tato skupina je ovšem méně početná. Nejmladší věková kategorie by tuto možnost uvítala v 80 %, 20 % by ji naopak neuvítalo. Ve věkové kategorii 26-40 let by tuto možnost uvítalo 70,2 % dotázaných, 25,5 % by možnost neuvítalo a 4,3 % se nedokázalo jednoznačně rozhodnout a zvolilo tak odpověď nevim. Ve věkové kategorii 41-55 let by možnost střelby mimo schválené střelnice uvítalo již jen 55 % dotázaných a 45 % by tuto možnost naopak neuvítalo. Poslední věková kategorie by tuto možnost uvítala v 83,3 % a neuvítala by ji naopak ve zbylých 16,7 %. Pokud jsou dotázaní rozdělení na základě vlastněných zbraní, je patrné, osoby, které vlastní dvě a méně zbraní a osoby, které vlastní jedenáct až dvacet zbraní v procentuálním rozložení odpovědí příliš neliší. Dotázaní, kteří vlastní dvě a méně zbraní by tuto možnost uvítali v 65,6 %, neuvítali by ji ve zbylých 34,4 %. Dotázaní, kteří vlastní jedenáct až dvacet zbraní, by tuto možnost uvítali v 61,5 %, neuvítali by ji pak ve 38,5 %. Sorta dotázaných, kdy vlastní tři až deset zbraní, by možnost střílet na náležitě uzpůsobených pozemcích uvítala již v 73,3 %, neuvítalo by toto naopak 38,5 % osob. Odpověď nevim zvolilo 4,4 % dotázaných spadajících do této kategorie osob. V kategorii dotázaných, kteří uvedli, že

vlastní více než dvacet zbraní, by možnost střelby mimo schválené střelnice uvítalo 100 % dotázaných.

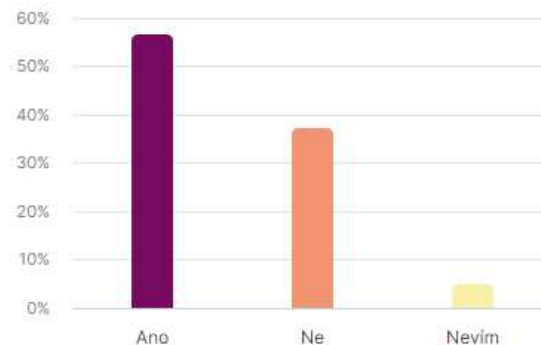
11. Uvítal(a) byste možnost střílet legálně na jiných místech, než jsou pouze schválené střelnice, pokud by k tomuto byly uzpůsobeny (například...

Obrázek 11 Střelba mimo střelnice

V další otázce se dotazník ptá na zmírnění podmínek pro držení samočinných zbraní. Pro takové rozvolnění by bylo 57 % dotázaných, proti by bylo 37,6 dotázaných a 5,4 % uvedlo, že neví. Odpovědi na tuto otázku se značně liší na základě pohlaví dotázaných. Zatímco 58,6 % mužů by o toto stálo, 36,8 % by s tímto nesouhlasilo a 4,6 % zvolilo odpověď neví. V ženské části zkoumaného vzorku by toto uvítalo pouze 33,3 % dotázaných, 50 % dotázaných by s tímto nesouhlasilo a 16,7 % uvedlo, že neví. Pokud jsou respondenti rozdělení dle věku, není v procentuálním rozložení odpovědí patrný markantní rozdíl mezi jednotlivými kategoriemi. Ani při rozdělení dotázaných dle jejich místa pobytu nejsou patrné velké rozdíly. Při roztřídění odpovědí dle počtu zbraní vlastněných respondenty vyšlo, že osoby, které vlastní dvě a méně zbraní, by souhlasilo s rozvolněním pravidel pro získávání samočinných zbraní 46,9 % dotázaných. Stejně dotázaných, tedy 46,9 % by s tímto nesouhlasilo, zbytek, tedy 6,2 %, uvedl, že neví. Osoby, které vlastní tři až deset zbraní, by uvolnění pravidel uvítaly v 64,4 %, nesouhlasilo by pouze 28,9 % a 6,7 % zde označilo možnost neví. Respondenti vlastníci jedenáct až dvacet zbraní by s mírnějšími pravidly souhlasili v 53,8 %, nesouhlasilo by 46,2 %. Poslední kategorie, tedy dotázané osoby, které vlastní více než dvacet zbraní by uvolnění pravidel uvítaly v 66,7 procentech, zbylých 33,3 procent by s tímto nesouhlasilo.

12. Uvítal byste možnost legálně držet samočinné zbraně bez složitého žádání o výjimku, jak je tomu potřeba dnes?

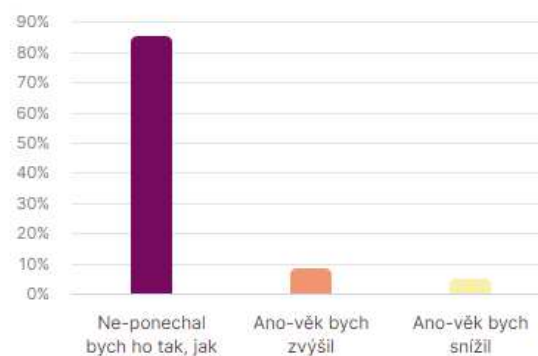

Obrázek 12 Samočinné zbraně

Další otázka zkoumala, zda by respondenti, jakkoliv změnili věk pro získání skupiny E zbrojního průkazu. Tato skupina byla vybrána záměrně, a to především z důvodu, že svého majitele opravňuje k nošení zbraní. V současné době je jednou z podmínek pro získání této skupiny zbrojního průkazu dosažení věku jednadvaceti let. Většina dotázaných (86 %) s tímto věkem souhlasí a nijak bez stanovenou hranici neměnila. Pro zvýšení věku se v dotazníku vyslovilo 8,6 % dotázaných, věk by naopak snížilo zbylých 5,4 %. V odpovědích na tuto otázku se muži i ženy mírně rozcházejí. Žádná žena neodpověděla, že by věk pro získání této skupiny snížila, oproti tomu 5,7 % mužů by si toto přálo. Více žen než mužů (16,7 % žen a 8,1 % mužů) by si naopak přálo zvýšit věkovou hranici pro získání skupiny E. V obou pohlavích ovšem převládl názor, že by bylo nejlepší stanovený věk zachovat, pro to se tedy vyslovilo 86,2 % mužů a 83,3 % žen. Rozdíly jsou patrné i při rozdělení zkoumaného vzorku dle věku dotázaných. V nejmladší věkové kategorii se pro změnu věku vyslovilo celkem 20 % dotázaných, přičemž polovina z toho by věk snížila a polovina naopak zvýšila, Zbylých 80 % by ponechala věkovou hranici tak, jak je. Mezi osobami, kterým je mezi 26 a 40 lety by věk snižovalo 4,3 % dotázaných, 8,5 % by ho naopak zvýšilo a zbytek, tedy 87,2 % by věkovou hranici neměnily. Respondenti nacházející se ve věkové kategorii 41 až 55 let by věk snížili v 5 %, 10 % by věk naopak zvýšilo a zbylých 85 procent by opět neměnilo. Nejstarší věková kategorie se v této otázce ukázala být i nejkonzervativnější a všichni dotázaní tak uvedli, že by věkovou hranici ponechali na současných jednadvaceti letech. Rozdíly v zastoupení jednotlivých odpovědí jsou patrné i při rozdělení odpovědí dle místa pobytu dotázaných. U zkoumaného vzorku z vesnic byla patrná větší ochota věkovou hranici měnit. Pro její

snížení by tak bylo 7,5 % dotázaných a pro zvýšení 10 %, 82,5 p% by stanovený věk nechalo tak, jak je. Respondenti z měst by věk neměnili již v 88,7 % odpovědí, pro zvýšení bylo 7,5 % dotázaných a pro snížení pouze 3,8 %. Při rozdělení dotázaných na základě počtu vlastněných zbraní nejsou opět patrné přílišné rozdíly v procentuálním zastoupení jednotlivých odpovědí.

13. Upravil byste věk potřebný pro získání zbrojního průkazu skupiny E?

Obrázek 13 Úprava věku pro skupinu E

V otázce číslo 14 měli přinést dotázaní, kteří v předchozí otázce odpověděli, že by věkovou hranici měnili, svůj návrh na novou věkovou hranici pro získání zbrojního průkazu skupiny E. V této otázce se ovšem ukázala jistá chybovost, kdy otázku respondenti v některých případech vyplňovali, ač v předchozí otázce zvolili možnost, že by věk nijak neměnili. Osoby, které předtím uvedly, že by věkovou hranici nijak neuvvedly ve většině (84,5 %) do otázky nenapsaly nic. Jeden dotázaný zde vypsals jako svou odpověď X, lze tedy předpokládat, že otázku nechtěl vyplnit, ale nevšiml si možnosti tuto otázku přeskočit. Dva dotázaní, tedy 1,9 %, zde jako vlastní návrh uvedlo věk 21 let. Zde se nabízí možnost, že taktéž nevěděli o možnosti přeskočení otázky, nelze ovšem vyloučit možnost, že věk chtěli měnit, ale nevěděli, jaký věk je jako podmínka stanoven nyní. Odpovědi těchto tří jedinců se tak dají počítat jako chybové a pro další výsledky s nimi nebude počítáno. Nejvíce dotázaných (5,8 %) zde jako ideální věk uvedlo osmnáct let, následuje dvacet pět let, pro což se vyslovilo 3,9 % a následně dvacet tři let, což by si přálo 1,9 % dotázaných. Jeden respondent uvedl, že by podle něj byla ideální věková hranice třicet let.

14. Pokud jste v předchozí otázce odpověděl(a) ano, jaký je podle Vás ideální věk pro získání této skupiny zbrojního průkazu?

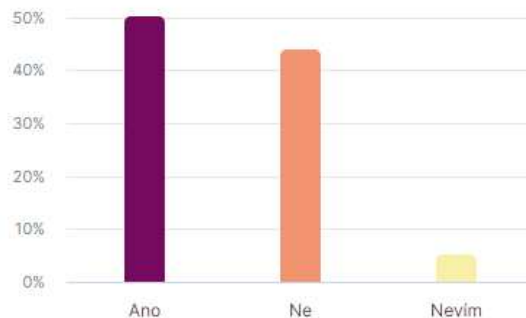
ODPOVĚĎ	RESPONZÍ	PODÍL
	87	84.5%
18	6	5.8%
25	4	3.9%
23	2	1.9%
21	2	1.9%
30	1	1%
x	1	1%

Obrázek 14 Návrhy věku pro skupinu E

V další otázce byli respondenti dotázáni na to, zda by uvítali povinnost podstoupit psychologické vyšetření před žádáním o vydání zbrojního průkazu. Tato otázka je často probíraná mezi střelci, politiky i laickou veřejností. Mezi dotázanými se nejvíce vyslovilo pro kladnou možnost, psychologické vyšetření žadatelů o zbrojní průkaz by si tak přálo 50,5 % dotázaných, pro zápornou možnost se pak vyjádřilo 44,1 % a zbytek, tedy 5,4 % se nedokázalo rozhodnout pro žádnou z odpovědí. V odpovědích na tuto otázku je patrný obrovský rozdíl mezi mužskou a ženskou částí zkoumaného vzorku. U mužů jsou obě možnosti takřka vyrovnané, u žen se ovšem 83,3 % dotázaných vyslovilo pro povinné psychologické vyšetření. Při rozdělení odpovědí dle věku respondentů je patrné, že přání zavést povinné psychologické vyšetření je největší v mladší části zkoumaného vzorku a poté postupně upadá. Respondenti, kterým je mezi osmnáctým a pětadvacátým rokem by byli pro v 70 procentech, proti ve 20 a 10 procent uvedlo, že neví. Ve věkové kategorii 26 až 40 let je pro již pouze 51 % dotázaných, přičemž proti se vyslovilo 42,6 % a 6,4 % zvolilo možnost neví. Kategorie 41 až 55 let je poté pro pouze ve 40 % a zbytek, tedy 60 %, si povinné psychologické vyšetření nepřeje. Nejstarší respondenti, tedy dotázaní, kterým je 56 a více let by byli pro pouze v 16,7 % a 83,3 % je proti. Rozdíl je patrný i při rozdělení na města a vesnice. Dotázaní z měst měli spíše tendenci vyjadřovat se pro psychologické vyšetření, pro tak bylo 56,6 % dotázaných, proti 39,6 procent a možnost neví zvolilo 3,8 procent. Dotázaní z vesnic byli pro jen z 42,5 %, proti bylo pak 50 % a 7,5 % uvedlo, že neví. Při rozdělení dotázaných dle počtu jejich zbraní se lišilo procentuální rozložení pouze v kategorii respondentů, kteří vlastní dvě a méně zbraní, zde

se pro psychologické vyšetření vyslovilo 75 %, proti 18,7 % a 6,3 % uvedla, že neví. V ostatních kategoriích bylo pro většinou cirká 35 % dotázaných a 65 % proti.

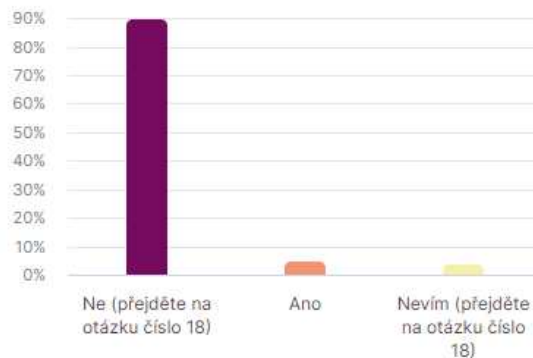
15. Zavedl(a) byste povinné podstoupení psychologického vyšetření jako podmínku k získání zbrojního průkazu?

Obrázek 15 Návrhy věku pro skupinu E

Dále byli respondenti tázáni, zda by zavedli maximální počet zbraní, který může osoba vlastnit. Zde bylo 90,3 % proti, pro bylo pouze 5,4 % a 4,3 % uvedla, že neví. Při rozdělení dotázaných dle jejich věku, místa pobytu ani pohlaví nejsou patrné žádné rozdíly. Při rozdělení dle počtu zbraní je patrné, že všichni dotázaní, kteří byli pro stanovení hranice maximálního počtu zbraní na majitele zbrojního průkazu, vlastní dvě a méně zbraní. Dotázaní, kteří vlastní více než dvě zbraně na tuto otázku nikdy kladně neodpověděli.

16. Zavedl(a) byste maximální počet zbraní, který může držitel zbrojního průkazu vlastnit?

Obrázek 16 Maximální počet zbraní

Další otázka navazovala na otázku ohledně počtu zbraní, tato otázka byla otevřená a dle instrukcí ji měli vyplnit pouze dotázaní, kteří v předchozí otázce uvedli, že by byli pro stanovení maximálního počtu vlastněných zbraní. I v této otázce se ale ukázalo, že respondenti si často instrukcí nevšímají. V odpovědích se tak například objevilo „Neomezeně“, „libovolně“ a tak dále. Tyto odpovědi by samozřejmě nemusely být brány jako relevantní a za normálních okolností by byly brány v potaz pouze odpovědi, které uvádí konkrétní číslo. Toto zde ovšem nelze provést, a to z důvodu, že v předchozí otázce se pro vyjádřilo pouze pět dotázaných a konkrétní číslo zde již uvedlo sedm respondentů. Nelze tedy zjistit, kolik zbraní by bylo podle dotázaných, kteří by byli pro, stanovit jako maximální počet. Tato otázka tak nelze vyhodnotit a vyvodit jakékoliv závěry.

17. Jaký by podle Vás měl být maximální počet vlastněných zbraní?

ODPOVĚĎ	RESPONZÍ	PODÍL
	89	86.4%
5	3	2.9%
Neomezený	2	1.9%
6	1	1%
25	1	1%
2	1	1%
10	1	1%

Obrázek 17 Návrh na maximální počet zbraní, 1. část

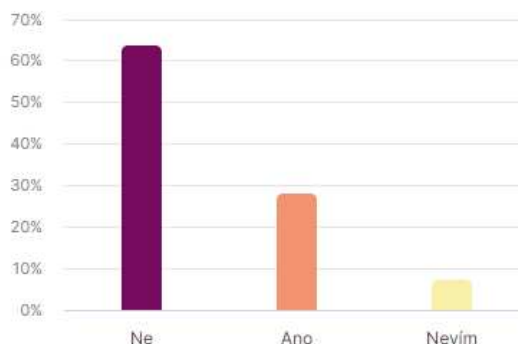
To je věc peněz a prostorů, je to každého věc. :)	1	1%
Neomezeně	1	1%
Libovolně	1	1%

Obrázek 18 Návrh na maximální počet zbraní, 2. část

Dále byli respondenti dotázáni na to, zda by byli pro povinnost vlastnit zbrojní průkaz i při nákupu plynové zbraně. Zde by bylo proti 64,1 %, souhlasilo by s tímto 28,3 % a 7,6 % uvedlo, že neví. V odpovědích na tuto otázku se opět diametrálně lišili muži a ženy, zatímco pouze 25,6 % mužů bylo pro a 66,3 % proti, přičemž 8,1 % uvedlo, že neví, v ženské části zkoumaného vzorku by bylo pro 66,7 % a proti zbylých 33,3 %. Pokud jsou respondenti rozdělení dle věku, procentuální rozložení kladných a záporných odpovědí se příliš neliší. Při rozložení dle místa pobytu je patrné, že proti by byli spíše dotázaní

z venkova, kde by bylo pro pouze 25 % dotázaných, proti 70 % a nevědělo 5 %. Ve městech bylo pro 30,8 % respondentů, 59,6 % bylo proti a 9,6 % nevědělo. Při rozdělení dle počtu vlastněných zbraní jsou výsledky rozmanité a nelze přesně určit, jak se mění procentuální zastoupení odpovědí v závislosti na počtu vlastněných zbraní.

18. Byl(a) byste pro stanovení podmínky vlastnictví zbrojního průkazu i v případě koupě plynové zbraně?

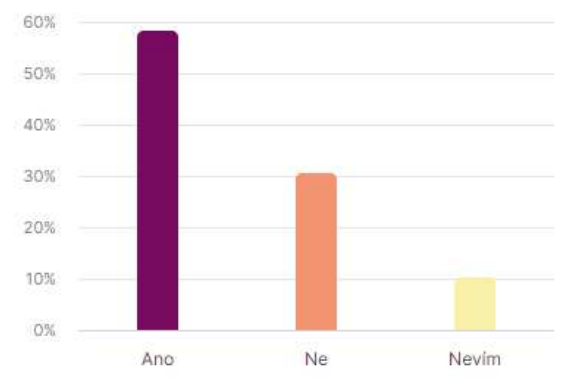

Obrázek 19 Zbrojní průkaz pro plynovou zbraň

Dalším tématem, které mezi majiteli zbrojních průkazů často rezonuje je sjednocení skupin zbrojních průkazů. Při tomto by se již nerozlišovaly jednotlivé skupiny zbrojního průkazu a žadatel by žádal pouze o zbrojní průkaz, neplnil by tak rozdílné podmínky dle toho, o jakou skupinu žádá a neměl by ani rozdílná oprávnění. Pro toto bylo 58,5 % dotázaných, proti bylo pak 30,9 % a 10,6 % zvolilo odpověď neví. Při rozdělení odpovědí podle pohlaví respondentů bylo zjištěno, že by se sjednocením skupin zbrojního průkazu souhlasilo 61,4 % mužů, 28,4 % by bylo proti a 10,2 % neví. Žen by souhlasilo pouze 16,7 % a 66,6 % by bylo proti, zbylých 16,7 % neví. Pokud jsou dotázaní rozdělení do věkových kategorií, je patrný růst podílu respondentů, kteří by byly pro sjednocení. Výjimku tvoří pouze poslední věková kategorie, kde byla polovina zkoumaného vzorku pro a polovina proti. Dotázaní, kterým je mezi osmnácti a pětadvaceti lety by byli pro z 50 %, proti pak z 30 % a 20 % neví. Ve věkové kategorii dvacet šest až čtyřicet let by bylo pro 60,4 %, 29,2 % by bylo proti a 10,4 % procenta neví. Ve věkové kategorii čtyřicet jedna až padesát pět let by bylo pro již 65 % dotázaných, proti 30 % a 5 % nevědělo. Při rozdělení dotázaných dle jejich místa pobytu nebyly patrné velké rozdíly mezi respondenty z měst a z vesnic, a i procentuální podíl kladných a záporných odpovědí se shodoval s podílem odpovědí na tuto otázku bez rozdělování zkoumaného vzorku do kategorií. Pokud je zkoumaný vzorek rozdělen dle počtu zbraní, které vlastní dotázaní,

je patrné následující. Respondenti, kteří vlastní dvě a méně zbraní by byly pro ve 43,8 %, proti pak ve 40,6 % a zbytek, tedy 15,6 %, uvedl, že neví. Dotázaní vlastníci tři až deset zbraní by souhlasili v 63 %, 26,1 % by bylo proti a 10,9 % neví. Respondenti vlastníci jedenáct až dvacet zbraní by s tímto souhlasili v 76,9 %, 23,1 % by bylo proti. Poslední skupina, tedy dotázaní vlastníci více než dvacet zbraní, by se sjednocením skupin zbrojního průkazu souhlasila z 66,7 %, zbytek, tedy 33,3 %, nesouhlasí.

19. Byl(a) byste pro sjednocení skupin zbrojního průkazu?

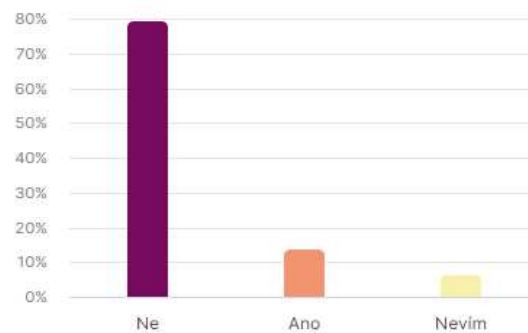

Obrázek 20 Sjednocení skupin zbrojního průkazu

Dvacátá otázka dotazníku měla za cíl zjistit od zkoumaného vzorku, zda by byl pro stanovení maximálního věku, kdy může osoba vlastnit zbraň. Většina dotázaných, tedy 79,6 % by byla proti, pro by bylo 14 % dotázaných a zbylých 6,5 % nevědělo. Podíl kladných a záporných odpovědí se nelišil v závislosti na pohlaví dotázaných. Při rozdělení respondentů dle věku bylo zjištěno, že nejmladší kategorie by byla pro ze 30 %, proti by bylo naopak 65 % a zbylých 5 % neví. Ve věkové kategorii dvacet šest až čtyřicet let by souhlasilo pouze 6,3 % dotázaných, proti by bylo 83 % respondentů a zbylých 10,7 % neví. V kategorii dotázaných od čtyřiceti jedna do padesáti pěti let by se stanovením věkové hranice souhlasilo 20 % dotázaných, proti by pak bylo zbylých 80 %. V nejstarší věkové kategorii byli všichni dotázaní proti. Pokud jsou odpovědi rozděleny podle toho, zda dotázaní bydlí ve městech nebo na vesnicích, je zjevné, že na vesnicích je větší odpor k případnému stanovení maximálního věku pro držení zbraní. Ve městech by souhlasilo 17 % dotázaných, proti by bylo 73,6 % a nevědělo 9,4 %. Na vesnicích by pak pro bylo pouze 10,3 %, proti 89,7 % a zbylé 2,6 % nevědělo.

Při rozdělení zkoumaného vzorku dle počtu vlastněných zbraní nebyly patrné přílišné rozdíly mezi jednotlivými kategoriemi.

20. Byl(a) byste pro stanovení maximálního věku, kdy může člověk vlastnit zbraň?

Obrázek 21 Maximální věk pro vlastnictví zbraně

Poslední otázka se dotazovala osob, kteří v minulé otázce byly pro stanovení maximálního věku, kdy by bylo možné vlastnit zbraň, jaký by podle nich byl pro toto ideální maximální věk. Předně je třeba poznamenat, že se opět ukázala otevřená otázka jako komplikace pro vyhodnocení. V předchozí otázce s pro stanovení věkové hranice vyjádřilo celkem třináct lidí, zde ovšem otázku vyplnilo čtrnáct osob. Nejvíce, tedy pět osob, uvedlo jako ideální maximální věk sedmdesát let. Následoval věk šedesát pět let, pro který se vyjádřily tři osoby, poté věk dvacet let, který uvedly osoby dvě. Tento údaj je samozřejmě vzhledem k platným právním předpisům zcela nesmyslný a dále jej tak není třeba brát ve zřetel. Dále se vždy po jednom dotazovaném umístily věky šedesát, šedesát sedm a sto let. Jeden respondent zde uvedl, že by nestanovil jednotný věk, ale přihlížel by na zdravotní a psychický stav jednotlivce.

21. Pokud jste na otázku číslo 20 odpověděl(a) kladně, jako maximální věk byste stanovil(a)...let?

ODPOVĚĎ	RESPONZÍ	PODÍL
70	5	4.9%
65	3	2.9%
20	2	1.9%
67	1	1%
60	1	1%
100	1	1%
Podle zdravotního a psychického stavu	1	1%

Obrázek 22 Maximální věk pro vlastnictví zbraně, návrhy

7 DOPORUČENÍ K DALŠÍMU VÝVOJI ZBRAŇOVÉ LEGISLATIVY V ČESKÉ REPUBLICE

V této kapitole bude proveden návrh na úpravu současných právních předpisů v oblasti zbraní a střeliva. Toto bude provedeno na základě komparace českého a slovenského práva a dotazníkového šetření mezi majiteli zbrojních průkazů.

Ač je současná právní úprava poměrně mladá a podle všeobecně převládajícího názoru i dobrá, je stále třeba uvažovat o dalších změnách. Toto dokládá i výsledek vlastního výzkumu, kdy se pro změnu vyjádřilo takřka 80 % dotázaných.

Nejvíce osob, které se zúčastnily výzkumu, tedy takřka 95 % dotázaných, by uvítala přijetí principu „Můj dům, můj hrad“. Toto je často probírané téma. Ve Slovenské republice již tuto úpravu přijali a je blíže popsána v kapitole 4.2 §26 odstavec 2 zákona č. 300/2005 Z.z., Tresný zákon. Slovenský model považuje autor práce za ideální a dostatečný a doporučuje jeho obdobu na základě výše popsaných skutečností k přijetí i do českého právního řádu.

Dále by nejvíce dotázaných, takřka 70 %, uvítalo možnost legální střelby na jiných místech, než jsou úředně schválené střelnice. Platilo by ovšem, že tato místa musí být náležitě upraveny, aby nedocházelo k bezpečnostním incidentům. Je velikou otázkou, kolik osob by našlo vhodný pozemek a finance pro jeho náležitou úpravu. Jelikož by byla tato skutečnost problémem konkrétního zájemce, nemusí na ní být přílišně pohlíženo. Dalším problémem by ovšem bylo, jak by bylo zvolené místo kontrolováno, aby měla veřejnost jistotu, že je opravdu upraveno tak, aby nedocházelo k nehodám. Díky nutnosti této kontroly již zaniká rozdíl mezi úpravou vlastního pozemku pro osobní střelbu a zbudováním veřejné střelnice. Přijetí tohoto do českého právního řádu tak nelze doporučit.

Další často probíranou problematikou je zavedení povinných psychotestů pro žadatele o zbrojní průkaz. V dotazníkovém šetření bylo pro pouze 50,5 % dotázaných. Toto je ovšem již funkční na Slovensku. Zavedení povinného psychologického vyšetření by jistě znamenalo velkou zátěž na psychologické ambulance, nicméně by do jisté míry eliminovalo nebezpečí, že si psychicky nemocná osoba opatří zbraň, na vlastnictví, které je potřeba zbrojního průkazu. Úprava podmínek vydání zbrojního průkazu povinností podstoupit psychologické vyšetření je tak na místě doporučit.

Mezi majiteli zbrojních průkazů je také často diskutováno, zda by bylo lepší zrušení skupin zbrojního průkazu. Jak je popsáno výše, v současné době existují skupiny zbrojního průkazu. Pro získání různých skupin je potřeba splnit různé podmínky a tyto skupiny pak svého majitele opravňují v různých oblastech. Je sice možné požádat o vydání zbrojního průkazu se všemi skupinami, žadatel musí ovšem platit poplatek za každou skupinu. Pokud by se skupiny sjednotily, de facto by tak přestaly existovat a žadatel by dále žádal pouze o vydání zbrojního průkazu. Na jeho vydání by byl jednotný věk, jednotné podmínky pro splnění zkoušek odborné způsobilosti, jednotná cena a každý zbrojní průkaz by svého majitele opravňoval činit stejné kroky. Autor práce nevidí v existenci skupin zbrojního průkazu žádný smysl. Je tedy vhodné zvážit jejich sjednocení, tedy zrušení.

ZÁVĚR

Soukromé vlastnictví zbraní je a také vždy bylo velmi citlivým tématem. I proto je třeba toto regulovat. Právní regulace vlastnictví zbraní a nakládání s nimi tak vznikly již v dávné historii našeho státu. Samozřejmě jak se měnily zbraně, politické zřízení a celkově doba, tak se musely neustále měnit a přizpůsobovat se i předpisy zbraně regulující. Některé z těchto předpisů byly méně povedené a platily tak kratší období a některé byly naopak tak zdařilé a nadčasové, že se jimi obyvatelé českých zemí řídili takřka sto let.

V současné době je Česká republika členskou zemí Evropské unie, což s sebou přináší nejen výhody, ale také určité omezení a povinnosti. V minulých letech Evropská unie přijala směrnici o nakládání se zbraněmi a střelivem. Povinností členských zemí je toto přijat do svého právního prostředí. Veřejností bylo tak probíráno několik let téma, jak moc je vhodné se této povinnosti podrobit a do jaké míry je naopak vhodné ponechat si určitou suverenitu. Tato skutečnost vyústila ve vznik petice proti zakomponování směrnice EU, kterou podepsalo na 102 000 občanů včetně politiků a slavných osobností. V roce 2021 byl tak zákon o zbraních a střelivu novelizován, požadavky Evropské unie byly sice splněny, ale způsobem, kdy k žádnému zpřísnění pravidel nedošlo, naopak některé do té doby zakázané doplňky zbraní se staly povolenými. Dále bylo do Listiny základních práv a svobod přijato právo na obranu života se zbraní.

Je ovšem třeba dále sledovat vývoj těchto právních norem v Evropě i ve světě a průběžně upravovat i české právní normy. Práce měla za cíl přinést konkrétní návrhy na změnu zákona o zbraních a střelivu. Toto bylo splněno díky vyhodnocení dotazníku vedeného mezi majiteli zbrojních průkazů a dále komparací právních úprav v České republice a ve Slovenské republice.

SEZNAM POUŽITÉ LITERATURY

ADAMOVIÁ, Karolína a Ladislav SOUKUP, 2010. *Prameny k dějinám práva v českých zemích*. 2. upravené vydání. Plzeň: Aleš Čeněk. ISBN 978-80-7380-271-4.

ADVOKÁTNÍ DENÍK, 2021. Senát schválil ústavní právo bránit sebe i jiné se zbraní. *Advokatnidenik.cz: Senát schválil ústavní právo bránit sebe i jiné se zbraní* [online]. Praha: ADVOKÁTNÍ DENÍK [cit. 2023-04-24]. Dostupné z: <https://advokatnidenik.cz/2021/07/21/pravo-branit-sebe-i-jine-se-zbrani-bude-v-cr-ustavne-zakotveno/>

ALPERS, Philip, Irene PAVESI a Michael PICARD. 2022. *Czech Republic — Gun Facts, Figures and the Law*. Sydney School of Public Health, The University of Sydney. GunPolicy.org, [cit. 2023-04-24]. Dostupné z: <https://www.gunpolicy.org/firearms/region/czech-republic>

COLOSUS, 2018. *Skryté nošení zbraní: na co si dát pozor při výběru pouzdra na zbraň?* [online]. [cit. 2023-04-24].

ČESKÁ REPUBLIKA, 1990. *Zákon č. 49/1990 Sb.: Zákon, kterým se mění a doplňuje zákon č. 147/1983 Sb.* In: . Praha: Parlament České republiky, ročník 1990, částka 011, číslo 49.

ČESKÁ REPUBLIKA, 1993. *Usnesení č. 2/1993 Sb.: Usnesení předsednictva České národní rady o vyhlášení LISTINY ZÁKLADNÍCH PRÁV A SVOBOD jako součástí ústavního pořádku České republiky*. In: . Praha: předsednictvo České národní rady, ročník 1993, 1/1993, 2/1993.

ČESKÁ REPUBLIKA, 1995. *Zákon č. 288/1995 Sb.: Zákon o střelných zbraních a střelivu*. In: . Praha: Parlament České republiky, ročník 1995, 75/1995, číslo 288.

ČESKÁ REPUBLIKA, 2000. *Zákon č. 156/2000 Sb.: Zákon o ověřování střelných zbraní, střeliva a pyrotechnických předmětů a o změně zákona č. 288/1995 Sb.* In: . Praha: Parlament České republiky, ročník 2000, 49/2000, 156/2000.

ČESKÁ REPUBLIKA, 2002. *Zákon č. 119/2002 Sb.: Zákon o střelných zbraních a střelivu a o změně zákona č. 156/2000 Sb.* In: . Praha: Parlament České republiky, ročník 2002, 52/2002, 119/2002.

ČESKÁ REPUBLIKA, 2004. *Zákon č. 634/2004 Sb.: Zákon o správních poplatcích*. In: . Praha: Parlament České republiky, ročník 2004, 215/2004, 634/2004.

ČESKÁ REPUBLIKA, 2009. *Zákon č. 40/2009 Sb.: Zákon trestní zákoník*. In: . Praha: Parlament České republiky, ročník 2009, 11/2009, 40/2000.

ČESKÉ REPUBLIKY, 2021. *Zákon č. 13/2021 Sb.: Zákon, kterým se mění zákon č. 119/2002 Sb.* In: . Praha: Parlament České republiky, ročník 2021, 8/2021, 13/2021.

ČESKOSLOVENSKÁ REPUBLIKA, 1938. *Zákon č. 81/1938 Sb.: o zbraních a střelivu*. In: . Praha: Národní shromáždění republiky Československé, ročník 1938, částka 26, číslo 81.

ČESKOSLOVENSKÁ REPUBLIKA, 1946. *Zákon č. 195/1946 Sb.: Zákon o použitelnosti předpisů z doby nesvobody*. In: . Praha: Národní shromáždění republiky Československé, ročník 1946, 86/1946, číslo 195.

ČESKOSLOVENSKÁ REPUBLIKA, 1949. *Zákon č. 162/1949 Sb.: Zákon o zbraních a střelivu*. In: . Praha: Národní shromáždění republiky Československé, ročník 1949, 48/1949, číslo 162.

ČESKOSLOVENSKÁ SOCIALISTICKÁ REPUBLIKA, 1983. *Zákon č. 147/1983 Sb.: Zákon o zbraních a střelivu*. In: . Praha: Federální shromáždění Československé socialistické republiky, ročník 1983, částka 31, číslo 147.

GAWRON, Tomáš, 2020. Zbrojnice.com: Praktické, právní, kulturní a společenské aspekty civilního držení zbraní.: *Nízké zastoupení žen se zbrojnými průkazy ohrožuje dlouhodobé zachování civilního držení zbraní v České republice* [online]. [cit. 2023-04-24]. Dostupné z: <https://zbrojnice.com/2020/01/31/nizke-zastoupeni-zen-se-zbrojnimi-prukazy-ohrozuje-dlouhodobé-zachovani-civilniho-drzeni-zbrani-v-ceske-republice/>

HIRSCHOVÁ, Denisa, 2021. *Epravo.cz* [online]. Praha: TOMAN & PARTNEŘI advokátní kancelář [cit. 2023-04-24]. Dostupné z: <https://www.epravo.cz/top/clanky/nove-ustavni-pravo-branit-se-zbrani-113652.html>

HRUŠOVÁ, Zuzana, 2021. *Najpravo.sk* [online]. Trnava [cit. 2023-04-24]. Dostupné z: <https://www.najpravo.sk/clanky/aplikacne-problemy-opravneneho-pouzitia-zbrane-podla-26-ods-2-trestneho-zakona.html>

JANIŠOVÁ, Jana, 2015. *Zřízení zemské: Markrabství moravského z roku 1604*. Praha: Scriptorium. ISBN 978-8088013-17-4.

JÁNOŠÍKOVÁ, Petra a Vilém KNOLL, 2010. *Ke kodifikaci městského práva v Čechách: Soubor publikovaných příspěvků k historii soukromého práva* Ed. J.

Tauchen [online]. Ostrava: Key Publishing [cit. 2023-04-24]. ISBN 978-80-904522-3-7. Dostupné z:

https://www.academia.edu/1494478/Ke_kodifikaci_m%C4%9Bstsk%C3%A9ho_pr%C3%A1va_v%20_%C4%8Cech%C3%A1ch

JÁNOŠÍKOVÁ, Petra, Vilém KNOLL a Alena RUNDOVÁ, 2010. *Mezníky českých právních dějin*. 3. rozšířené vydání. Plzeň: Vydavatelství a nakladatelství Aleš Čeněk. ISBN 978-80-7380-251-6. VOJÁČEK, Ladislav, Karel SCHELLE a Vilém KNOLL. *České právní dějiny*. 2., upr. vyd. Plzeň: Vydavatelství a nakladatelství Aleš Čeněk, 2010. ISBN 978-80-7380-257-8

JIREČEK, Hermenegild, 1888. *Obnovené právo a zřízení zemské dědičného království Českého: Verneuerte Landes-Ordnung des Erb-Königreichs Böhme 1627* [online]. K vyd. upravil Hermenegild Jireček. Praha: Tempský [cit. 2023-04-24]. Dostupné z: https://books.google.cz/books?id=hikDyAEACAAJ&pg=PP5&hl=cs&source=gbs_selected_pages&cad=2#v=onepage&q&f=false

KALOUSEK, Štěpán, 2009. *Právní úprava držení zbraní v 18. a 19. století* [online]. Brno [cit. 2023-04-24]. Dostupné z: https://is.muni.cz/th/s5bde/Diplomova_prace.pdf. Diplomová práce. Masarykova univerzita.

KREUZ, Petr a Ivan MARTINOVSKÝ, ed. *Vladislavské zřízení zemské: a navazující prameny (Svatováclavská smlouva a Zřízení o ručnicích)*. Praha: Scriptorium, 2007. ISBN 978-80-86197-91-3.

LAŠTOVKA, Karel, 1936. *Československé správní právo, část zvláštní - I. díl*. Praha: Melantrich.

LEX: sdružení na ochranu práv majitelů zbraní [online]. Praha [cit. 2023-04-24]. Dostupné z: <https://www.gunlex.cz/zbrane-a-legislativa/strelecky-slovník/word/word/61>

MALÝ, Karel, 1989. *Trestní právo v Čechách v 15. - 16. století*. 2. přeprac. a dopl. vyd. Praha: Univerzita Karlova.

Ministerstvo vnitra České republiky. *Zbraně, střelivo a munice: Registrace a průkaz zbraně* [online]. Odbor bezpečnostní politiky, oddělení obecní policie, zbraní a dopravního inženýrství [cit. 2023-04-24]. Dostupné z: <https://www.mvcr.cz/clanek/prukaz-zbrane-a-znehodnoceni-zbrane.aspx>

Ministerstvo vnitra České republiky: *Zbraně podléhající zákonu o zbraních a podmínky jejich nabývání a držení* [online], 2021. Praha: Odbor bezpečnostní politiky, oddělení obecní policie, zbraní a dopravního inženýrství [cit. 2023-04-24]. Dostupné z: <https://www.mvcr.cz/clanek/zbrane-podlehajici-zakonu-o-zbranich-a-podminky-jejich-nabyvani-a-drzeni.aspx?q=Y2hudW09NA%3D%3D>

PEŠ, Václav, 2020. *Právní úprava držení a nošení zbraní v historickém vývoji* [online]. Plzeň [cit. 2023-04-24]. Dostupné z: https://dspace5.zcu.cz/bitstream/11025/43232/1/2020_Rigorozni%20prace_Pes.pdf. Rigorózní práce. Západočeská univerzita v Plzni.

SEZNAM.CZ 2022 *Cestování se zbraní na Slovensko a porovnání zbraňových zákonů* [online], 2022. Praha: Seznam.cz [cit. 2023-04-24]. Dostupné z: <https://www.stream.cz/edc-kazdodenni-noseni-zbrane/cestovani-se-zbrani-na-slovensko-a-porovnani-zbranovych-zakonu-64481087>

SLOVENSKÁ REPUBLIKA, 2003. *Zákon č. 190/2003 Z. z.: Zákon o strelných zbraniach a strelive a o zmene a doplnení niektorých zákonov*. In: . Bratislava: Národná rada Slovenskej republiky, ročník 2003, 92/2003, 190/2003.

SLOVENSKÁ REPUBLIKA, 2005. *Zákon č. 300/2005 Z. z.: Trestný zákon*. In: . Bratislava: Národná rada Slovenskej republiky, ročník 2005, 129/2005, 300/2005.

TOMEK, Václav Vladivoj, 1891. *Dějepis města Prahy: Díl VIII*. Praha: František Řiwnáč.

VOJÁČEK, Ladislav, Karel SCHELLE a Vilém KNOLL, 2010. *České právní dějiny*. 2. upravené vydání. Plzeň: Aleš Čeněk. ISBN 978-80-7380-257-8.

SEZNAM POUŽITÝCH SYMBOLŮ A ZKRATEK

EU Evropská unie

SEZNAM OBRÁZKŮ

Obrázek 1 Rozložení pohlaví dotázaných	42
Obrázek 2 Věk dotázaných	43
Obrázek 3 Místo pobytu dotázaných	43
Obrázek 4 Skupiny zbrojních průkazů dotázaných	44
Obrázek 5 Počty vlastněných zbraní	44
Obrázek 6 Dotázaní, kteří by chtěli právní úpravu měnit	45
Obrázek 7 Pohled na současnou úpravu	46
Obrázek 8 Můj dům, můj hrad	47
Obrázek 9 Viditelné nošení	48
Obrázek 10 Nošení více než dvou zbraní	49
Obrázek 11 Střelba mimo střelnice	51
Obrázek 12 Samočinné zbraně	52
Obrázek 13 Úprava věku pro skupinu E	53
Obrázek 14 Návrhy věku pro skupinu E	54
Obrázek 15 Návrhy věku pro skupinu E	55
Obrázek 16 Maximální počet zbraní	55
Obrázek 17 Návrh na maximální počet zbraní, 1. část	56
Obrázek 18 Návrh na maximální počet zbraní, 2. část	56
Obrázek 19 Zbrojní průkaz pro plynovou zbraň	57
Obrázek 20 Sjednocení skupin zbrojního průkazu	58
Obrázek 21 Maximální věk pro vlastnictví zbraně	59
Obrázek 22 Maximální věk pro vlastnictví zbraně, návrhy	59

SEZNAM PŘÍLOH

Příloha P I: Dotazník: Průzkum spokojenosti střelecké komunity se současnými právními předpisy upravujícími oblast nakládání se zbraněmi a střelivem.

**PŘÍLOHA P I: DOTAZNÍK: PRŮZKUM SPOKOJENOSTI
STŘELECKÉ KOMUNITY SE SOUČASNÝMI PRÁVNÍMI PŘEDPISY
UPRAVUJÍCÍMI OBLAST NAKLÁDÁNÍ SE ZBRANĚMI A
STŘELIVEM.**

**Průzkum spokojenosti střelecké komunity se
současnými právními předpisy upravujícími oblast
nakládání se zbraněmi a střelivem.**

Dobrý den,

Jsem studentem třetího ročníku Fakulty logistiky a krizového řízení Univerzity Tomáše Bati, obor ochrana obyvatelstva. Ve své bakalářské práci se věnuji právním předpisům upravujícím oblast nakládání se zbraněmi a střelivem. Součástí práce je i průzkum vedený mezi držiteli zbrojních průkazů o tom, jaké změny by v těchto předpisech uvítali. Vyplněním tohoto dotazníku mi pomůžete získat přehled o názoru střelecké komunity na současnou legislativu, jakož i vítané změny v ní. Vaše odpovědi budou sloužit pouze k účelu bakalářské práce a dotazník je anonymní. Vyplnění dotazníku Vám zaberu zhruba pět minut.

SPUSTIT DOTAZNÍK TEĎ

Průzkum spokojenosti střelecké komunity se současnými právními předpisy upravujícími oblast nakládání se zbraněmi a střelivem.

1. Vaše pohlaví je?*

Vyberte jednu odpověď

Muž

Žena

2. V jaké věkové kategorii se nacházíte?*

Vyberte jednu odpověď

16-25

26-40

41-55

56 a více

3. Vaše aktuální místo pobytu je?*

Vyberte jednu odpověď

Ve městě

Na vesnici

4. Jaké máte skupiny zbrojního průkazu?*

Vyberte jednu nebo více odpovědí

A

B

C

D

E

5. Kolik zbraní vlastníte?*

Vyberte jednu odpověď

0-2

3-10

11-20

Více než 20

6. Chtěl(a) byste současnou právní úpravu pro zbraně a střelivo jakkoliv změnit?*

Vyberte jednu odpověď

Ano

Ne (pokud zvolíte tuto možnost, dotazník dále nevyplňujte)

7. Pokud jste v otázce číslo 6 odpověděl(a) kladně, současnou úpravu považujete za...?

Vyberte jednu odpověď

Benevolentní

Striktní

8. Uvítal(a) byste zakomponování doktríny „Můj dům, můj hrad“ tak, jak je tomu například v USA nebo na Slovensku?

Vyberte jednu odpověď

Ano

Ne

Nevím

9. Uvítal(a) byste možnost nosit zbraň neskrytě?

Vyberte jednu odpověď

Ano

Ne

Nevím

10. Uvítal(a) byste možnost nosit více zbraní najednou, než je v současnosti dovoleno? (více než dvě)

Vyberte jednu odpověď

Ano

Ne

Nevím

11. Uvítal(a) byste možnost střílet legálně na jiných místech, než jsou pouze schválené střelnice, pokud by k tomuto byly uzpůsobeny (například valem)?

Vyberte jednu odpověď

Ano

Ne

Nevím

12. Uvítal byste možnost legálně držet samočinné zbraně bez složitého žádání o výjimku, jak je tomu potřeba dnes?

Vyberte jednu odpověď:

Ano

Ne

Nevím

13. Upravil byste věk potřebný pro získání zbrojního průkazu skupiny E?

Vyberte jednu odpověď:

Ano-věk bych snížil

Ano-věk bych zvýšil

Ne-ponechal bych ho tak, jak je

14. Pokud jste v předchozí otázce odpověděl(a) ano, jaký je podle Vás ideální věk pro získání této skupiny zbrojního průkazu?

Napište jedno nebo více slov...

200

15. Zavedl(a) byste povinné podstoupení psychologického vyšetření jako podmínku k získání zbrojního průkazu?

Vyberte jednu odpověď:

Ano

Ne

Nevím

16. Zavedl(a) byste maximální počet zbraní, který může držitel zbrojního průkazu vlastnit?

Vyberte jednu odpověď:

Ano

Ne (přejděte na otázku číslo 18)

Nevím (přejděte na otázku číslo 18)

17. Jaký by podle Vás měl být maximální počet vlastněných zbraní?

Napište jedno nebo více slov...

200

18. Byl(a) byste pro stanovení podmínky vlastnictví zbrojního průkazu i v případě koupě plynové zbraně?

Vyberte jednu odpověď:

Ano

Ne

Nevím

19. Byl(a) byste pro sjednocení skupin zbrojního průkazu?

Vyberte jednu odpověď:

Ano

Ne

Nevím

20. Byl(a) byste pro stanovení maximálního věku, kdy může člověk vlastnit zbraň?

Vyberte jednu odpověď:

Ano

Ne

Nevím

21. Pokud jste na otázku číslo 20 odpověděl(a) kladně, jako maximální věk byste stanovil(a)...let?

Napište jedno nebo více slov...